

Club Excursionista de Gràcia

JULIOL
SEPTEMBRE
2009

PASSATGE MULET, 4

08006 BARCELONA

TEL: 93 237 86 59

FAX: 93 237 31 48

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

Butlletí social

XXVII Any - 2a. Època, núm. 108

Fundat l'any 1922

Una allau s'acosta
al Camp Base

Ang Pemba i Xavi al
Camp 2 (6 400m)

Corredor final del Lhotse
(Foto Xavi Aymar, baixant de l'Everest 2008)

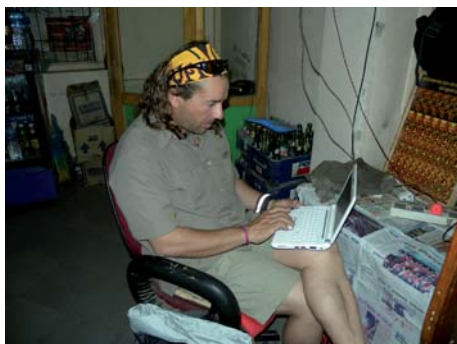
Xavi al cim del Lhotse (8 516 m)

Everest, Lhotse i Nupse

EN XAVI ARIAS AL LHOTSE

Xavi cyber 2

Xavi - Lhotse al fons

La rosa de l'Himàlaia (Neret)

Creuant la glacera del Khumbu

Pilar d'oracions amb la senyera

Enviant crònica

Niu d'àliga a la paret del Lhotse

Esperant dins la tenda

Xavi pit i amunt

Tenda al Camp 2 (Post Tuning)

Fil i agulla a 7.700m

Xavi recuperant forces al Camp Base II

BARNATRESC

EDITORIAL

Una de les preocupacions del món excursionista és el vessant preventiu en la pràctica dels esports de muntanya i per tant es converteix en un objectiu prioritari de les entitats excursionistes, ja que, com queda constatat, la formació i la pràctica dels esports de muntanya s'ha basat des de sempre en la transmissió dels

coneixement teòrics i pràctics de les especialitats vinculades als esports de muntanya per tal d'augmentar la seguretat en la seva pràctica i el seu desenvolupament. Una d'aquestes especialitats és l'escalada, ja que el coneixement de les seves tècniques ens ajuda per a assolir cims amb un grau de dificultat superior i, per què no, a gaudir de les vies de més dificultat que les muntanyes presenten a l'hora de fer cim. Dins de la nostra entitat, el GEDE, al llarg de la seva història, ha enriquit amb el seu nom moltes de les vies que avui en dia s'utilitzen per a pujar infinitat d'agulles de Montserrat o cims dels Pirineus que amb les eines dels anys 65 van marcar fites de gran dificultat. Gràcies al treball de diferents fabricants de resines sintètiques, avui en dia les instal·lacions cobertes quasi imiten a la perfecció vies de gran dificultat i permeten l'entrenament adient durant la setmana per després aplicar els aprenentatges assolits en el medi natural. Cal destacar també que aquestes vies són l'indret idoni per a desenvolupar les competicions en llocs coberts, que són un referent a casa nostra.

El nou rocòdrom Josep Santacana, inaugurat el propassat 23 de maig a la nostra entitat, està donant el seu resultat en poc temps, tal com ho demostra el fet que cada dia és més nombrós el jovent que assisteix a fer les seves pràctiques tant al bloc com a la paret de 12 metres del rocòdrom Josep Santacana, que s'està convertint en un referent quant a les instal·lacions esportives d'aquesta índole. També la secció de muntanya ha estat un referent a través de les diferents fites assolides en muntanyes de gran dificultat com el Cho Oyu, l'Everest i els darrers dies el Lhotse a càrrec de membres de la nostra secció. L'esquí de muntanya, la secció d'acampada, l'agrupament, la secció cultural, etc. van creixent de manera lenta però amb seguretat. Però què ens ofereix l'avenir?

D'aquí a pocs temps estan a punt de començar les inscripcions de la Matagalls via Internet, fet que reafirma l'èxit de les

noves tecnologies. Aquestes eines ens apropen i faciliten la comunicació per a aquells que resideixen fora de casa nostra i els permet accedir tant a la informació com a les inscripcions que posem al seu abast. Així doncs, estem segurs que la nova edició 2009 de la travessa per excel·lència com és la Matagalls-Montserrat serà un referent de respecte al medi natural i a la pràctica esportiva del món excursionista del segle XXI.

A poc a poc però amb fermesa anem creixent, però tenim clar quin és el futur del nostre esport? Hem de continuar treballant per tal que la formació en d'altres activitats sigui una fita preferent de la nostra entitat! Però el que també és clar és que necessitem l'espai adient per assolir-ho. L'entrenament i la formació específica de les activitats a la natura que com ja és prou demostrat tenen un risc afegit segons les diferents variables que hi puguin afectar (distància, climatologia, tècniques, etc.) requereixen d'una formació que en l'actualitat només va dirigida a la tecnificació i per contra l'univers de la societat que vol gaudir d'aquests espais no disposa d'escoles on iniciar-se en les diferents especialitat a l'hora de fer el pas envers els esports de natura. Ha passat un altre hivern i tornaran les notícies sobre accidents de muntanya, que si els rescats s'han de pagar, etc., quan el tema crec que en essència és preparar la societat per a les activitats en què vulguin desenvolupar les seves aficions.

Els esports de muntanya tenen moltes especialitats i per tant el ventall formatiu és complex, i això vol dir que el seu ensenyament s'ha de fer des de la perspectiva excursionista (història de l'excursionisme, societat excursionista, tècniques, competicions, gestió de les entitats, i un llarg etcètera que ens permeti assolir el futur amb total garantia d'èxit). Avui, en ple segle XXI, el nostre esport necessita una revisió per tal d'analitzar i veure si la societat accepta el que el món excursionista ofereix o desitja un seguit de serveis formatius o de guiatge i la resta no li és de cap interès. Fa temps que vaig comentar la necessitat d'un congrés per tal de valorar el que som, el que tenim i si el camí és l'adient. Ara, amb una nova junta federativa, crec que és el moment de prendre la iniciativa i recuperar els valors que ens han aportat les nostres entitats i la seva gent i actualitzar-los per arribar a la societat de manera més directa per tal que s'impliqui en els nostres projectes, tant esportius com de país excursionista.

Francesc Sanahuja i Toledano
President del Club Exc. de Gràcia

Ajuntament de Barcelona

AGENDA

JULIOL

4 i 5, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de sortides de Senderisme.

Travessa Núria-Carança

Coordinador: Eduard Aguirre

7, dimarts a les 21 hores

Secció de Muntanya. Senderisme

Sopar a IN & OUT, prop del Baixador de Vallvidrera

Coordinador: Roger Lloses

11 i 12, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle Sortides d'Alta Muntanya

Gran Tuc de Colomers 2936m

Coordinador: Martí Cuñé.

11 i 12 dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de sortides de BTT

Ascensió al Puigmal

Coordinador: Enric Tomas - Nivell Alt.

16, dijous a les 21:30

Secció de Muntanya. Cicle d'Audiovisuais Buch i Parera.

Terres de ponent al Lenin 2008"

A càrrec de l'Albert Carbonell.

25 i 26, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de sortides de Mitja Muntanya.

Els Pirineus de l'Empordà (Ruta de l'exili 1939)

Maçanet de Cabrenys - Les Salines - Coll de Lli.

Coordinador: Xavi Garcia.

AGOST

VACANCES

SETEMBRE

19 i 20, dissabte i diumenge

Comisió MM

XXX Matagalls-Montserrat

Marxa de resistència en muntanya

**INFORMACIÓ ACTUALITZADA DE
LES ACTIVITATS DEL CLUB
PODEU VEURE-LA A
www.cegracia.cat**

ALTES DE SOCIS

8307 ESTHER MARTÍNEZ VICENTE
8308 JOAN PANTALEÓN GÓMEZ
8309 ESTHER INGLÉS FONT
8310 EDUARD PLANELLES PÉREZ
8311 ALBERT CLIMENT AGUSTÍN
8312 M. ÀNGELS LÓPEZ LLOPART
8313 PATRÍCIA CASTELLET CASTELLS
8314 CARLES SÁNCHEZ BOURGEOIS
8315 FCO. JAVIER HERVÁS VILLEGAS
8316 ALBERTO DE DIEGO ORCAJO
8317 CONCEPCIÓ MORÉ SANS
8318 AUGUSTO TORRES BATLLÓ
8319 ADOLFO VÉLEZ SAIZ

BAIXES DE SOCIS, ANY 2008

Baixes de socis per decisió de l'Assemblea

8074 HARRY LARKINS
8001 ARNAU CALVET TORNER
7899 MOHAMED ABIR OHAHHOLLD
7806 KRISTIN ENDERIEIN
8058 AGUSTÍ EMPERADOR BADIMON
7986 NÚRIA PEDROLA MENDEZ
7955 JOAN PARERA PARCERISA
8032 RAQUEL PEREZ VENDRELL
7927 PERE NIN I SERRES
7942 MANEL MARTINEZ I GIMENO
8024 PAU MARTORELL I ABRAM
8023 ANA MUÑOZ CATALAN
7810 DAVID MORALES I MOLINER
7884 DEBORA MINGUEZ I IBAÑEZ
7991 EMILI RODRIGUEZ IZQUIERDO
8039 BEGOÑA BELMONTE RAMIA
6897 SERGI SOLA I SOLANS
7827 CARLES CASES I COLOM
7550 JOSE RAMON PEÑALVER CEBELLAN
8038 BORJA FONTANET LOSADA
7902 ARIADNA FERNANDEZ I DONIS
8047 SARAH GUIX I PEREZ
8028 JORDI MARTIN ROSELL
8027 JOSEP MARCOS DEL AGUILA
8056 BERTA GAZTELU I RUIZ
8014 BEGOÑA MARINÉ I BASTERRA
8007 LAIA MAGRINYÀ I SINTES
7798 CRISTIAN REIG I GANDIA
7594 FRANCISCO LLIBERIA BLASCO
7576 MARTA ESTEVE CANALS
7913 SERGI RECACHA LIMERES
8073 ZAIRA BORDOY HOMAR
4905 M. DOLORS SEÑER ANGUERA
7441 CARMEN ROSA DE LAROSA
2625 FRANCESC CASTILLO EMBID
8004 EVA ARIÑO ALEJANDRE
7993 JULIA CASTAN GARCIA
7994 CLARA CASTAN GARCIA

7995 SALVADOR CASTAN BAÑERAS
 7825 ISRAEL BERPAXAGAR I COCH
 6627 BERNAT CALBETÓ I ALDOMÀ
 5799 CARMERONDA VILARÓ
 8140 JORDI COLL
 7903 LLUÍS LÓPEZ AGUSTÍ
 8126 LLORENÇ DOMINGO CAPDEVILA
 7940 ISAAC CÀSALED ROS
 7998 ROGER CASSANY VILADOMAT
 8142 GENÍS BORDES MARTÍ
 7775 M. SOLEDAD SOLÍS FIGUEROA
 8022 PERE HERNÁNDEZ CALVET
 7634 JORDI PICALZADA
 8080 MIQUEL GONZÁLEZ CABRÉ
 7688 JAUME BOIX MUNIESA
 7967 JOSEP MONÉS TEIXIDOR
 7456 JOSEP LLUÍS MAICAS NADAL
 8960 GERARD SALVANY BONET
 7572 MIREIA VALLS FERRER
 8102 RAFAEL SOLÉ I SERRANO
 8099 ERNESTO QUINTO BILBAO
 7783 CARMERONDA BALLESTA GALIANA
 8146 MARGARITA ARMENTERAS I CABOT
 8145 HASIER OTADUY I PARDAVILA
 8121 NATI ARNABAT I ESCOFET
 7132 CINTA BARRENO JARDÍ
 7732 SERGI XANCÓ ALTÉS
 7599 ANDRÉS CHINCHILLA GARCÍA
 7045 ALBERT VALÈNCIA ARMENGOL
 7341 RAQUEL CURCOLL MASANES
 7570 ELISABETH RIERA MARTÍNEZ
 7792 ROGER LLORENS ARCUSA
 8189 ALBERT CANO ABAD
 7897 NATÀLIA MORATA CALVO
 8125 ROSA ÀURIA MUNTÉ
 7250 MIQUEL VINYOLESTONEU
 8053 MARTÍ VINYOLESTONEU
 7697 CATARINA GASSIOT GONZÁLEZ
 7505 MARIA M. VALERA
 7001 ALBERT PUIG SANTESMASES
 6823 ALBA BÀRBARA SIRERA
 8264 MINEKE RIBOT THUNISSEN
 7386 HELENA MARTÍNEZ CASTELLÀ
 8947 PAU MARTÍNEZ CASTELLÀ
 5701 MIREIA CASTELLÀ LÁZARO
 7522 JOAN MARTÍNEZ DE PABLO
 7676 ANNA PARDO GARCÍA-MILÀ
 6016 JOAN CULLELL ALTIMIRAS (DEFUNCIÓ)
 7974 ARAN ANYÓ BOLEA
 8010 IOLANDA ROMA SALA
 5917 RAMON COQUARD SACRISTÁN (DEFUNCIÓ)
 7849 DAVID QUÍLEZ HUESO
 8156 DIEGORICCI GONZÁLEZ

8168 LIBERTARICONICOLAU
 7720 SERGIORUIZ FRAILE
 8071 VÍCTOR SALVANS MONTESÓ
 8000 PERE SALVATELLA RENART
 7398 MIREIA TREMOLEDA PERELLÓ
 7397 DAVID TREMOLEDA PERELLÓ
 7980 MARC TRILLA ROCA
 8143 LUIS ZABALA MARTÍNEZ
 8155 XAVIER BAIGES PAYTUBI
 8170 ARNAU ESCOLA BENET
 8090 XAVIER FÀBREGAS PERIES
 7534 ARNAU FARRÉ FLAQUER
 7780 SERGI FERNÁNDEZ RODRÍGUEZ
 8148 CRISTIAN FERRER URBÁEZ
 8149 PAU FONTANE CARNÉ
 7914 JORDI FERRER BEJR
 7649 GLÒRIA GOROSTIZA
 7867 KIRA IRA ANZIZU
 6900 CARLES LLUCH BREUGELMANS
 7607 JORDI MACIAS BLANCH
 8030 MANUEL QUÍLEZ CERDÀ
 7185 MÒNICA MESTRES PATRIS
 7196 BERNAT LLORENS ARCUSA
 8153 ALBERT ALAPONT MONTAÑOLA
 8152 DAVID VIZCARRO SANAGUSTÍN

Adéu a... Joan Cullell i Altimires

El passat dia 14 d'abril ens deixà el que va ser el president de la nostra entitat l'any 1986.

Joan Cullell va ser president de la secció d'acampada i un dels impulsors a Catalunya i Espanya dels grans recorreguts (GR).

En els últims anys, ja molt retirat de la vida de l'entitat, només el vèiem a les assemblees anuals de l'entitat, en què cada any feia algunes intervencions.

Descansi en pau.

Rafel Saperas

Obra Social "la Caixa"

CULTURAL

GRÀCIES, MARIA LLUÏSA!

A la vida és important ser agraïts i nosaltres, els excursionistes, ho som. Agraïm la teva paciència a secretaria, durant tants anys, quan tots et demanàvem a la vegada tota classe d'informació, adreces, fotocòpies, claus, etc.

Omplíem, i omplim, la secretaria sense respecte, però familiarment, com si fóssim a casa nostra, sabent que tu ens ho toleraves.

Vas ultrapassar la feina d'administrativa i et vas convertir en la secretària perfecta, en el veritable motor del Gràcia. Les successives juntes directives et van dipositar la seva total confiança. Treballaves amb discreció, sabent estar sempre en el teu lloc, amb un enorme saber fer, sentit comú i un bon humor, francament envejable.

Mai et vàrem veure enfadada i ha estat un plaer conviure amb tu. Ara altres activitats et reclamen, però sabem que com a sòcia seguirem comptant amb la teva amistat.

SIMIS O ÀNGELS

Darwin o la Bíblia

He rebut el full informatiu de la Societat Catalana d'Arqueologia, on ha publicat un interessant article la Victòria Medina Fernando, de la comissió darwiniana de Fent Història, que transcriu extractat pel seu interès actual:

Amb motiu de la celebració del 150 aniversari de la publicació de *L'origen de les espècies* i coincidint amb el 200 aniversari del naixement de Charles Darwin (1809-

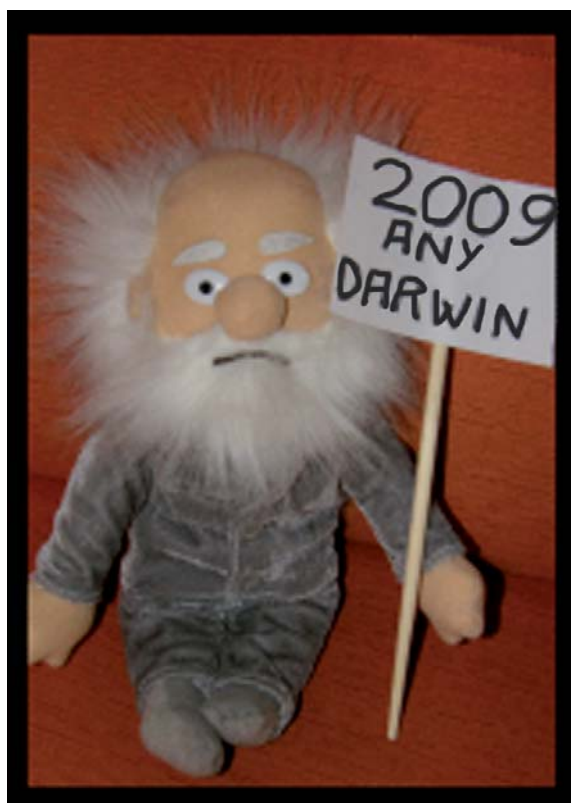
1882) aquest any 2009 ha estat declarat internacionalment any Darwin a tot el món.

Tot un seguit de centres de recerca, universitats, instituts científics i culturals, centres educatius, ajuntament, etc. han preparat diverses activitats per a la difusió de la seva obra.

La història de l'origen de les espècies sempre ha estat envoltada de polèmica, des d'aquell 24 de novembre de 1859 en què es posaren a la venda 1.250 exemplars sobre aquest tema. Es van exhaurir aquell mateix dia. Sis setmanes més tard en sortiria a la llum la segona edició. A Espanya no va arribar fins al 1877 i en castellà.

Exposa Victòria Medina que "Darwin resumia magistralment el lloc de l'ésser humà en el món animal i la seva filiació amb els vertebrats. Aquestes conclusions van ser mal interpretades per certes persones, per les quals venir d'un simi significava ser un descendent directe del ximpanzé. Les idees de Darwin toparen amb una forta oposició religiosa, i el més curiós del cas és que al llarg dels 15 capítols o gairebé 500 pàgines en cap moment el seu autor va parlar de l'origen dels éssers humans. Quin impacte deuria causar entre els lectors victorians? Atribuir a la selecció natural l'origen de les espècies, suposar un enfrontament directe amb la versió cristiana. Era inadmissible afirmar un altre origen que no fos mitjançant la intervenció d'un Déu creador o de la primera parella humana procedent del paradís terrenal o jardí de l'Edèn. El llibre traspasà fronteres i es convertí en un dels llibres científics més importants de més impacte del pensament de la humanitat".

La nostra admiració cap a Darwin per la seva obra, que assentà les bases de la moderna teoria de l'evolució.

FORN DE SANT ADJUTORI

SANT CUGAT – VALLÈS OCCIDENTAL

La *SÀPIENS* número 80 d'aquest mes de juny ha publicat un article, amb fotografia, signat per Anna Maria Bofarull, sobre un forn de tradició romana, situat molt a prop de la riera de Sant Medir, a Collserola.

S'hi detalla perfectament l'estructura d'aquest forn, un dels pocs, o potser l'únic, que resta al nostre territori (de procedència ibèrica?).

Ens ha estranyat que s'hagi obviat l'entitat de qui va descobrir-lo i posteriorment excavar-lo, sota la direcció de la Diputació de Barcelona. Fent història direm que va ser el Grup de Recerques Arqueològiques del Club Excursionista de Gràcia, format per prestigioses persones estudioses del nostre passat: Brasó, Piera, Castellà, etc. Ells el van descobrir, estudiar, excavar i protegir adequant-hi un cobert de protecció. I van participar en aquesta obra la majoria dels socis del Gràcia.

5 Informació pràctica

VALLÈS OCCIDENTAL

Un forn de tradició romana

Enmig de la serra de Collserola, molt a prop de la riera de Sant Medir, trobem les restes de l'antic forn de Sant Adjutori. Aprofitant el pendent de la muntanya i tallat a les angles del terreny, podem identificar les dues cambres del forn: en la part interior, la cambra de combustible, molt ben conservada i on encara és visible el revestiment intern de calç. La sobre, la zona on se situaven els materials per coure, separats per un complex sistema de suport en forma de gruixuda i ampla graella. La construcció va ser alçada amb una estructura de tova i totxo, revestida després amb argila refractària que s'enduria amb la mateixa escalfor, tot impermeabilitzant el forn. El tipus de forn de Sant Adjutori ja va ser utilitzat època romana -tot i que no se'n troba cap fora de Catalunya-, fruit de la combinació d'elements constructius romans amb d'altres clarament heretats del món ibèric. Així doncs, sembla molt probable que ens trobem davant un forn dels segles I-II nC, però, en cas que no fos d'època romana -ja que aquests forns van ser usats també durant el període medieval i en època moderna-, sí que es tracta d'un forn d'inquestionable tradició romana. A causa del seu emplaçament, allunyat de rius, ports marítims i circuits comercials, fa pensar que s'utilitzava per coure-hi teules o altres materials utilitzats en la construcció. ■ Anna M. Bofarull

ROMÀNIC SINGULAR

Al costat del forn hi ha la ruïna del Sant Adjutori, del segle XIII, una de les poques esglésies de planta circular de Catalunya.

El forn es va descobrir durant unes excavacions als anys seixanta.

Posteriorment s'hi va interessar el Museu d'Història de Sant Cugat, a qui es va fer entrega dels materials ceràmics trobats així com la maqueta del forn, tot això destinat a ser exhibit a les seves dependències museístiques.

Més tard aquest Museu es va encarregar de refer l'obra que protegia el monument arqueològic, malmès ja per la desídia de la gent. Des d'aquell moment hem demanat que es refaci el rètol que certifica el nom dels descobridors del forn, deixant clar que és el Club Excursionista de Gràcia.

En va, no ho hem aconseguit, i és per això que trobem descrita a la revista *SÀPIENS* una resta arqueològica d'importància, "descoberta, excavada i protegida" per la voluntat d'uns excursionistes. Demanem, doncs, que el Museu de Sant Cugat esmeni aquest oblit.

Maria Dolors Làzaro
Dipl. en Arqueologia Hispànica
a la Universitat de Barcelona

CICLE D'AUDIOVISUALS JOSEP BUCH I PARERA

L'ALT ATLAS: ENTRE IMILCHIL I ZAWIR-AHANÇAL

El 16 d'abril en Joan Guirao i en Josep Alsina ens mostraren el seu muntatge audiovisual fet a partir del material gràfic de la sortida a l'Atlas, que dugueren a terme la Setmana Santa de 2005. Varen fer una travessa de cinc dies des de la població d'Imilchil fins a Zawir-Ahansar a peu acompanyats per dos mulaters i les seves mules, una zona especialment solitària en aquella època de l'any.

Convisqueren amb la gent del país i conegueren paratges molt singulars com el poble de Tagertetouch i els alts colls de la serralada, que donaven pas a valls amagades al cor de l'Atlas.

YUKON ARTIC ULTRA

El 21 de maig, sota el lema de Ghandi "La força no ve de les capacitacions físiques, ve d'una voluntat invencible", en Salvador Ribot ens explicà la seva participació en la Yukon Artic Ultra.

La Yukon Artic Ultra és més que una competició. És una aventura en què es posen al límit les nostres forces, tant físiques com psíquiques: 480 km travessant les terres àrtiques del Yukon. Sortírem de Whitehorse, capital de les terres del Yukon, i arribàrem a prop de Fairbanks, a Alaska. 480 km de trajecte amb unes temperatures que oscil·laven entre els -20º i els -40º. Un dels principals inconvenients fou l'autosuficiència quasi absoluta al llarg del recorregut. L'organització només ofería una tassa de caldo a cada control i un menjar aproximadament cada 60 km. Només podíem dormir a la intempèrie amb el sac i la funda de Gore-Tex® i utilitzàvem els controls per eixugar la roba que portàvem. A la milla 100 i 200 vàrem poder recollir el menjar i la roba que desàrem a l'organització. L'organització tenia un estricte control mèdic que et feia retirar de la cursa si tenies problemes de congelació i garantia un control diari. Tota la ruta estava marcada amb marques fosforescents ja que tan sols teníem sis hores de llum i la resta l'haguérem de fer de nit amb les pitjors temperatures. L'any 2008 només varen acabar-la dues persones.

La cursa compta amb quatre rutes, dues de curtes de 26 i 100 milles i dues de llargues de 300 i 400 milles. En Salvador Robot va participar a la de 300 milles. Per cobrir aquesta distància va tenir vuit dies, fet que va suposar recórrer un mínim de 60 km diaris.

AVENÇ

Esteu tots convidats als propers audiovisuals els dies 18 de juny i 16 de juliol la programació dels quals comunicarem via CE Gràcia, com és habitual.

A tots aquells que tingueu ganes d'explicar la vostra història només cal que contacteu amb nosaltres directament o mitjançant el correu electrònic audiovisualsceg@cegracia.cat.

Fins al proper audiovisual!

**Laia Colomer, Carme Rodríguez,
Glòria Vidal i Alba Artís**

CAMINADA PER GENT GRAN DE GRÀCIA

Tots els anys pel mes de maig l'Ajuntament de Gràcia, organitza per la gent gran d'aquesta barriada una caminada pel Collserola.

Aquesta activitat té molta acceptació, i moltes persones dels casals d'avis s'ho passen molt bé gaudint del formós paisatge d'aquests voltants de Barcelona.

La sortida consisteix a fer un senzill itinerari que normalment finalitza al baixador de Vallvidrera on l'Ajuntament ofereix un àpat d'entrepans.

Per portar a terme l'esmentada activitat, l'Ajuntament demana ajuda a les Entitats Excursionistes i ja fa molts anys que el nostre Club amb la col·laboració dels amics Carles Albesa, Toni Albaladejo, Josep Ferrer i el sotassignant, cerquen un itinerari que sigui adequat.

Estem molt satisfets de l'acceptació que té aquesta caminada, perquè així ho exterioritzen els seus participants que ja esperen la de l'any vinent. i el mateix Ajuntament que ens ha dit que continuarà amb aquesta tasca.

Enric Guillera

BARNATRESC 2009

El dia 10 de maig es va realitzar la Caminada de Gràcia.

Aquesta caminada, organitzada per la nostra entitat, és una de les deu que hi ha en el calendari anual de les Barnatresc.

Barnatresc va ser el nom que es va posar a una idea de l'Ajuntament de Barcelona per a fer caminades dins de la ciutat i, després de parlar-ne amb l'Associació d'Entitats Excursionistes del Barcelonès (AEEB), es va creure que per a fer-ne més difusió seria bo que fos organitzat per diferents entitats. Fer recorreguts emblemàtics per diferents carrers, avingudes i places perquè els participants en gaudeixin i es culturitzin més, i a més descobreixin diferents racons que hi ha a cada barri o districte de la ciutat.

Aquest any el nostre itinerari va sortir dels Jardins de Can Brasó (a la Vall d'Hebron) i es va passar pels carrers d'Harmonia, Vayreda, Arquitectura, Nazaret, pl. Madrona Prat, passeig de la Vall d'Hebron, pl. Alfonso Comin, Josep Garí, av. del Tibidabo, parc de Teodor Roviralta, Císter (on hi ha el monestir de Santa Maria de Valldonzella), passatge Maluquer, Moragues, Balmes, Figuerola, Beltran, av. General Mitre, pl. de Lesseps (on hi havia el punt d'avituellament, al costat de la biblioteca Jaume Fuster).

Després pujaven per l'av. de Vallcarca, Gomis, Viaducte de Vallcarca, pl. de Mons, pg. Mare de Déu del Coll, pl. de Flandes, Dant, Pantà de Tremp, pl. de la Clota (on hi ha el seminari salesià Martí i Codolar), av. del Cardenal Vidal i Barraquer, Pare Mariana, Joan de Mena i l'arribada en el mateix lloc que la sortida, els Jardins de Can Brasó.

El dia va ser molt bo per a caminar, perquè no feia gaire sol i els 10,5 km del recorregut no es van fer llargs per a ningú.

Per cloure aquesta breu ressenya volem agrair el suport que ens han donat els companys, estands de controls a la sortida, a l'arribada i el d'avituellament.

Han preparat aquest itinerari en Miquel Fernández, en Josep Portell i en Rafel Saperas.

La confecció del text cultural ha anat a càrrec de l'Elsa Castellà i la composició del llibret i l'arranjament de fotografies, al de Guillem Martin.

Rafel Saperas

**CAMINADA
DE GRÀCIA
Barnatresc
2009
10
de
maig**

**Club Excursionista
de Gràcia**

PASSATGE MULET, 4
08006 BARCELONA
TEL: 93 237 86 59
web: <http://www.cegracia.cat>
a/e: cegracia@cegracia.cat

Seccions
Muntanya i esquí
GEDE
GIE
Acampada
Cultural i Estudis
Cantaires Muntanyencs
Agrupament Escolta
EMGRA
Matagalls - Montserrat

Nota: tots aquells socis que vulgueu llibrets del recorregut els podeu demanar a la secretaria del Club i us els facilitaran gratuïtament.

NATURTRESC A BESALÚ

El passat diumenge 26 d'abril vàrem organitzar una nova edició de les caminades NATURTRESC, que promou l'Associació d'Entitats Excursionistes del Barcelonès, aquesta vegada dintre els termes municipals de Besalú i Sant Ferriol. Es van omplir dos autocars de seixanta places i, com que en arribar a Besalú ja plovia, l'organització va oferir la possibilitat d'escollir entre fer la caminada o dedicar la jornada a fer visita cultural a Olot i Besalú. La meitat varen escollir seguir amb la caminada.

Els marxadors havien de recórrer 12,5 km partint del pont de Besalú en direcció al Puig Cornador, de 451 m, –també dit del Sagrat Cor–, el qual és un excel·lent mirador sobre la vila medieval i la

mntanya del Mont; seguir cap al Coll de Bruc i, voltant el Turó de les Ofrenes, anar a fer una parada a la Font de Planells, que està situada dins una curta galeria subterrània i que per tal d'agafar-hi aigua convé proveir-se d'alguna il·luminació. Al costat de la boca hi ha també un discret i respectuós monument metàl·lic recordatori de la mort allí dels tres últims maquisards de la contrada.

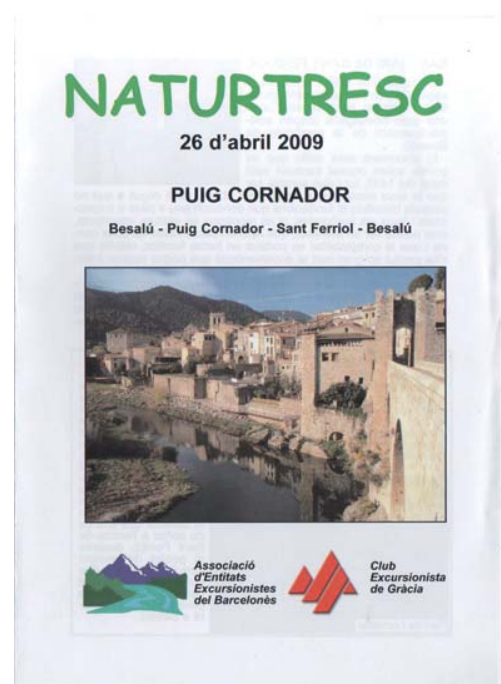
A partir d'aquí, la pluja es va intensificar i els senders que baixen a l'ermita de Sant Ferriol eren rieres. La parada va ser justa per a aixoplugar-se i refer l'equip impermeable per continuar ràpidament la

baixada—sempre evitant les rrelliscades—, fins la pista vora el Fluvià, que ens portaria de nou a Besalú. Ja per la pista va parar la pluja i va sortir el sol, el qual ens permetria dinar a la plaça de Sant Pere, a l'hora prevista, i juntament amb els que havien optat per fer turisme.

I, ara, fins la propera, que ja està programada per al mes de novembre.

Roger Lloses

CRÒNICA TROFEU MEZZALAMA 2009

Molts de vosaltres no haureu sentit mai a parlar de la cursa d'esquí de muntanya anomenada Trofeu Mezzalama, que es disputa fent una travessa entre el poble de Cervínia i Gresoney, a Itàlia. Bé, doncs jo i dos esquiadors-alpinistes més que fèiem equip ens havíem preparat durant tota la temporada per a aquesta cursa de 45 km i 2.900 metres de desnivell positiu.

Finalment, i després de l'anul·lació de la data inicialment prevista (el 19 d'abril), el 2 de maig es va donar la sortida d'aquesta *Belíssima Gara Sci Alpinismo*, una de les més importants d'Europa, amb la participació de més de 800 atletes en equips de tres integrants.

El recorregut era el clàssic de cada any, sortint des de Cervínia, a 2.000 m al peu del Cerví, pujant al coll del Breithorn, a 3.826 metres, on hi havia control de tall a 2 hores 35 minuts. A continuació pujar al Castor (grampons), a 4.226 metres, amb les seves mítiques arestes, que amb el magnífic dia que feia vam poder gaudir d'una increïble

vista tant de la banda italiana de la vall de Gresoney com de la banda suïssa, i finalment després de passar per la glacera del Felik, passar pel Naso del Lyskamm (esquí), a 4.150 metres, per així gaudir d'una baixada des de 4.150 metres passant pel refugi Gniffeti, a 3.600 m, fins a Gresoney, a 1.637 m, una baixada de 2.500 metres amb tot tipus de neu: canals, neu pols, neu crosta... Tot un plaer, llàstima que les cames ja no estaven per gaires filligranes...

Estem contents de la nostra participació ja que a última

hora vàrem haver de substituir un dels integrants del tercet, però tot va anar molt bé. Vam passar amb 10 minuts d'avanatge el primer control i amb 30 minuts

el segon i vam patir una mica de mal d'alçada i força fred a les mans ja que gran part de la cursa es disputa a 4.000 metres. Després de passar el segon control horari ens vam relaxar molt i vàrem arribar molt cansats a Gresoney havent passat alguns problemes en les baixades, encordats, ja que no és fàcil per a qui no ho havia fet mai abans.

Els primers classificats van fer nou rècord de la prova amb un temps de 4 hores, impressionant. Nosaltres només volíem acabar-la i ens va costar més de 8 hores d'esforç, però molt contents. La temporada que ve prepararem alguna altra cursa internacional.

La classificació dels primers és la següent:

CLASSIFICACIÓ MASCULINA

1. CENTRO SPORTIVO ESERCITO – REICHEGGER Manfred – EYDALLIN Matteo TRENTO Denis: 4:01'22".
 2. SCI CLUB CERVINO VALTOURNENCHE ASD N. 1 PELLISSIER Jean – LENZI Damiano – PEDRINI Daniele: 4:06'40".
 3. SCI CLUB CERVINO VALTOURNENCHE ASD N. 2 SELETTO Alain – SBALBI Tony – BLANC Didier: 4:08'03".
- 230 **C. EXTA. DE GRÀCIA – Ferran BOFILL** – Francisco GORINA – Joan NADAL – 8:34:17.80

CLASSIFICACIÓ FEMENINA

1. TEAM SKI TRAB – MARTINELLI Francesca – PEDRANZINI Roberta – ROUX Laetitia: 4:43'31".
2. S.C. SAINT NICOLAS – CLOS Corinne – CALLIARI Orietta – ROCCA Silvia: 5:41'49".

Per últim i com a cloenda de la temporada d'esquí de muntanya i de part dels quatre participants del CEG que han pres part en alguna de les boniques proves d'esquí de muntanya

disputades aquest hivern, voldríem agrair l'ajuda del Club en material Grifone i inscripcions, amb la voluntat de poder ampliar per a la temporada que ve els practicants competitiu o no competitiu d'aquest esport.

Bones traces!

Ferran Bofill

EL XAVI AL LHOTSE

dimarts 19 de maig del 2009

CRÒNICA VIA TELÈFON SATÈL-LIT A LES 15.30 h

Tenda estripada, Camp 4 del Lhotse a 7.800 metres.

Hola a tothom, em trobo en aquests moments al Camp 4 del Lhotse a uns 7.800 metres. En aquests moments sóc dins la tenda i mentre parlo per telèfon, estic veient el Cho Oyu i l'Everest, de fet estic just per sobre de "l'Esperó dels Ginebrins" i sense massa esforç puc veure la traça i tot. Ara mateix fa un dia fantàstic, s'ha obert completament i això sempre reconforta, perquè des que he sortit de Camp 3 ha estat nevant... us faré cinc cèntims de tot el que m'ha passat des que vaig sortir del Camp Base el diumenge, ja sabeu la història del meu xerpa, encara no ha aparegut i des del dia 15 de maig que l'espero. El dia que vaig sortir de Camp Base al Camp 2 la cosa va anar bé, vaig passar la cascada del Khumbu amb rapidesa i en arribar al C2, la tenda i tot el material estava amb les mateixes condicions en què les havíem deixat tretze dies enrere, tot ok. Ahir, la pujada cap el Camp 3 la vaig fer en tres hores em sentia animat i còmode, però quan hi vaig arribar el món em va caure a sobre durant unes hores, la tenda estava tota estripada, trencada i gelada, el material com el sac, la granota de ploma, els mitjons, etc. estava tot congelat... Vaig haver de "tunnejar" la tenda, cosir-la com vaig poder i vaig intentar d'eixugar les coses. Tots sabeu que aquest cop, la meua intenció era pujar acompanyat per un xerpa, no estava preparat psicològicament ni a nivell d'infraestructura per anar sol... però quin remei, capacitat d'adaptació nois i noies, és el que hi ha! I en aquest moment de "crisis", va aparèixer en Nigma, un antic xerpa que vam tenir a l'expedició de l'Everest al 2005 i que darrerament ens hem anat trobant en anteriors expedicions, ara està treballant per un grup del Kazakastan, l'encontre em va animar i més quan em va dir que em donaria un cop de mà en l'ascensió. Així que res, carregat d'ànims i amb moltes ganes, avui he sortit del Camp 3 direcció al Camp 4. Ha estat nevant tot el matí, carregat com mai i sense poder avui tampoc, eixugar la tenda i el material. Diguem-ne, que el Camp 4 a 7.800 metres és "justet", no hi ha espai, literalment he hagut que fer una lleixa a la paret per a posar-hi la tenda. Tenda congelada que s'ha trencat encara més, quan l'he volguda adreçar. Més d'una hora he trigat a recosir-la amb cordino de color verd que porto sempre a sobre, a mitja feina ha aparegut el Nigma i m'ha acabat d'ajudar. Tots dos esperem, que el temps que ara fa, s'aguanti fins demà a la tarda com a mínim i en cas d'emergència m'ha ofert la possibilitat d'anar a dormir amb ell i els seus dos companys. Nois i noies, ja veieu com estant les coses per aquí dalt. Lligat com estic, dins la tenda trencada i dins del sac gelat només espero i desitjo sortir aquesta matinada cap el cim. Les ganes i el bon humor m'acompanyen i amb una mica

de sort espero demà poder anunciar-vos quelcom: o, què hem fet el cim o, que no ha estat possible, però el que si poder dir-vos: Moltes gràcies a totes i tots per tot i una abraçada molt forta des del Camp 4 del Lhotse a 7.800 metres!!!!!!"

dimecres 20 de maig del 2009

CRÒNICA VIA TELÈFON SATÈL-LIT A LES 15.30h

AVUI HE FET EL CIM !!!

CAMP 4 del Lhotse, a 7.800m

Avui a les 14.30 h del migdia (hora del Nepal) estava al CIM DEL LHOTSE !!!!! gràcies a tots i totes pel vostre suport i seguiment, de debò.

Aquesta nit he sortit de la "tenda" a les 3.30 h tot sol, ha estat una ascensió dura i m'ha costat molt, ha fet molt de fred i reconec, que m'he cansat com mai, estic baldat!.

Un cop dalt del cim no us he pogut trucar, el cim és d'aquells que literalment si no vigiles et caus, i no ha estat fins ara que he arribat al Camp 4 a les 19.20 h (hora Nepal), que us ho he pogut fer saber.

Estic feliç, molt feliç, perplex, satisfet... uf ! és difícil descriure-ho. He fet el cim sense oxigen, sense xerpes i més sol que la una... ja us podeu imaginar !

El que si sé, és que tot això ha estat gràcies a tots i totes vosaltres perquè en el fons sabia que no estava sol, moltes gràcies una altra vegada. Ara l'objectiu immediat és descansar i demà baixar al Camp 2 o en el millor dels casos, seria genial que pogués arribar al Camp Base.

8.516 gràcies, abraçades i enhorabones !

Així que quan arribi a terra ferma, ja us en faré cinc cèntims, Una abraçada

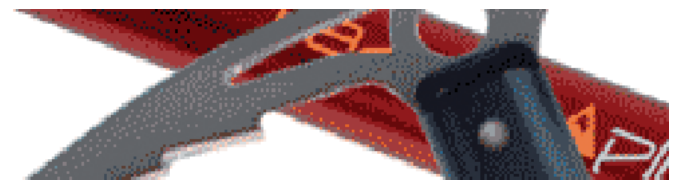
Xavi Arias

www.xaviarias.cat i

<http://blogs.ccrvtv.com/xavierarias>

(Dues de les 17 cròniques escrites i enviades pel Xavi tot fent camí!)

(Fotografies a les contraportades)

ESQUÍ DE MUNTANYA A BULGÀRIA

del 13 al 18 d'abril de 2009

Un aperitiu de les muntanyes de Rila

Joan Manuel i Jaume

L'escapada, la descoberta, neus llunyanes, cultura diferent, muntanyes solitàries... calien més al·licients per anar a Sofia? Dit i fet i dilluns de Pasqua al vespre volàvem cap a Bulgària. Aquest cop (i per primera vegada en el meu cas) amb tot d'incerteses i alhora tot lligat gràcies als serveis d'un guia. Quatre dies intensos d'esquí de muntanya amb molta neu i moltes sensacions noves concentrades. Potser més que un tast, un aperitiu d'una propera escapada amb més dies i amics amb qui compartir la travessa Rila-Pirin, als Balcans de Bulgària.

Bulgària i les muntanyes de Rila

Bulgària es troba a la península dels Balcans fent frontera amb Grècia, Macedònia, Sèrbia, Romania, la Mar Negra i Turquia. Des de la capital, Sofia, tens la sensació de ser a un país muntanyós (Vitosha, el seu Tibidabo, encara ahir era ben nevada!), però és més aviat planer. Ara bé, hi ha unes quantes serralades: Stara, Sredna Gora, Verila, Rodopi Rila i Pirin. Les dues darreres es troben al sud del país en direcció a Grècia i són ben aptes per a l'esquí de muntanya.

Rila ocupa una extensió de 80 km d'ample per 50 km de N a S i té alçades entre 1.400 m i 2.900 m amb 140 pics de més de 2.000 m. És un paisatge que recorda el Pirineu en les formes però més despoblat i amb boscos més salvatges.

Pirin, més al sud, té alçades més modestes però ambient més alpí. Reben les neus, majoritàriament, de l'E i el SE, i els vents freds del N i el clima semicontinental fa que acostumin a tenir bona neu de gener a març.

Si bé la travessa Rila-Pirin es pot fer íntegra amb esquís, és recomanable estalviar-se una o dues etapes intermèdies, més planeres. Amb tot, la majoria d'esquiadors la fan en 5 o 6 dies amb un tram amb cotxe.

La nostra proposta

Esperàvem trobar menys neu... (de fet, a cotes baixes i orientacions N n'hi ha més que al Pirineu). Però la travessa va de N a S i els descensos de cara S, especialment el que baixa al Monestir de Rila (1.100 m) no són esquiabils a l'abril i vam decidir concentrar-nos al vessant N de Rila i aprofitar per pujar el pic més alt, el Musala, que queda allunyat quan es fa la travessa.

Amb guia o sense guia?

En el nostre cas, amb dues etapes de mal temps i dies justos, ha estat més que un encert i, mai millor dit, paga la pena. La logística de transport, l'inconvenient de l'idioma, l'estat dels refugis, però sobretot els itineraris, que tenen trams complexos, i les condicions meteorològiques fan que un guia sigui una opció recomanable però no indispensable.

Resum

Dilluns 13 d'abril de 2009 – Vol directe BCN-Sofia, nit a Sofia.

Dimarts 14 d'abril – Transport en cotxe 100 km al sud de Sofia, a Maliovitza (1.730 m), a les portes del Parc Nacional de les Muntanyes de Rila (1 h 30 min). Excursió circular a Rajdavitzta (2.600 m). Nit en alberga Maliovitza, on deixarem la roba de carrer i les bosses de viatge.

Dimecres 15 d'abril – Travessa de Maliovitza a Urdini Ezera amb ascensió als dos cims principals i nit al Refugi dels Llacs de Rila (2.080 m).

Dijous 16 d'abril – Travessa a la inversa per itinerari diferent i descens fins a 1.400 m. Remuntem per dormir a Maliovitza.

Divendres 17 d'abril – 30 min en Panda a Borovets i ascensió a la muntanya més alta de Bulgària, el Musala (2.925 m). Tarda de visita al Monestir de Rila (80 km) i tornada a Sofia (120 km).

Dissabte 18 d'abril – Turisme a Sofia i tornada a casa.

Horaris

El Georgy li fot molta canya! El primer dia teníem la sensació que ens posava a prova. L'Ika, que treballa amb ell i ens ha acompanyat els 4 dies, també té un ritme trepidant a la pujada i de no parar en totes les baixades... Així, a tots els horaris que poso podeu afegir tranquil·lament d'1 a 3 h si aneu parant per beure aigua o fer alguna foto i si us agrada progressar sense aprimar-vos 3 kg per dia...

Dimarts 14 d'abril – Volta per Maliovitza: Rajdavitzta 2.600 m i Coll de Kamilata

+/-900 m; F, **, S2-S3; 2-3 h ascens, 1 h descens. Orientació O-N-O.

Lleugera nevada amb visibilitat acceptable. Neu humida. Bonica volta circular amb remuntada per la carena de Rajdavitzta fins al seu punt més alt (2.600 m aprox.). Esquís als peus des de l'alberga de Maliovitza on som (1.730 m), prenem un camí i després una curta pista d'esquí (estació amb només dos arrossegadors tancada) que ens porta a l'inici de la carena. La resseguim i després d'un curt descens anem a buscar una petita canal que puja a un coll entre el Kamilata (el Camell, de 2.621 m) i el Lovnitza (el Caçador, de 2.695 m). Baixem per l'altre costat, primers metres a peu ja que és dret, i després per una successió de tubets (alguns difícils d'encertar) i plans. Fem una aturada al Refugi de Maliovitza (1.960 m), obert però sense aigua corrent, i compartim la darrera Fanta que els queda. El descens, fins a baix per un camí ample enmig d'un bosc de pins com avets!

Capiro Hospital

General de Catalunya

Dimecres 15 d'abril – Travessa de Maliovitza a Urdini Ezera (Refugi dels Llacs de Rila 2.080 m): Maliovitza 2.729 m i Dodov 2.661 m

+1.350 m/-1.000 m; F, *** (llarg i tres canvis de pells), S2-S3; 2 h 45', els primers 1.000 m fins al cim. Després unes 3 h pujant i baixant per l'aresta entre 2.400 m i 2.700 m. 1 h la baixada final amb un tercer canvi de pells. Orientació: totes, majoritàriament N i O.

Meteorologia: temps búlgar... nevant fins al cim. Algunes clarianes a la carena i després boira molt tancada. Al tram final tempesta de neu granulada. La neu boníssima a les baixades amb 10 cm de neu recent per sobre 2.200 m i més humida per sota. Hi ha pals indicadors de tant en tant però al darrer tram de la carena la boira era tan densa que ha calgut navegar amb el GPS per trobar el punt per on despenjar-nos.

Gran dia d'esquí de muntanya, amb només una pega: la falta de visibilitat.

La travessa és molt variada:

– De 1.700 a 1.900 m (fins al refugi Maliovitza) se segueix un camí ample pel mig d'un bosc impressionant.

– Del refugi es puja per unes pales suaus que en direcció S ens porten a un primer circ, que superem per una successió de pales i tubs fins a intuir un llac. Arribem a un segon circ i deixem a la dreta (O) l'escarpada paret N del Maliovitza. Després d'una darrera pala planera s'arriba a una canaleta que ens porta a un collet que cal travessar per una fina traça. La boira ens salva de veure el buit... S'arriba a la carena, ampla i planera, i ens desviem 100 m cap al N per fer el cim.

– Retornem a la carena i amb les pells posades la resseguim en direcció O. A 1 km hi ha el barranc que en direcció S baixa 1.600 m fins al monestir de Rila.

El següent objectiu és el Dodov 2.661 m, que veiem uns segons.

Hi pugem superant algun pas més alpí a peu. Després més carena enmig de la boira pujant i baixant (potser uns 6 o 7 km). Els darrers 2 km es desvien més al N fins arribar a un creuament de camins marcat amb un campanar peculiar. D'aquest punt hi ha diverses alternatives de descens. Una sobtada tempesta de neu granulada ens fa triar el fàcil, i el fem de manera trepidant però a cegues seguint el guia. Quan crèiem que tot era baixada, cal tornar a posar pells i flanquejar cap a un collet des d'on ja fem el darrer descens. Veiem per fi els llacs que dominen la vall i un primer refugi

i m m e n s abandonat (Hija 7-te-Ezera). Arribem al gegantí Refugi dels Llacs de Rila (2.080 m). Som els únics esquiadors de muntanya i ens acomodemem en una habitació amb bany i tot. Sopar bo, millor que a Maliovitza.

Dijous 16 d'abril – Travessa del Refugi dels Llacs de Rila 2.080 m a Maliovitza: Zeleni Kamak 2.592 m

+800 m/-1.150 m; F, *, S2; 1 h 30' (la primera pujada), 30' pel descens de més de 1.000 m fins a la cota 1.400 m i 2 h de passeig per un sender fins a Maliovitza.

Gran bo! Remuntem els darrers 500 m del descens del dia anterior i ens reconciliem amb el paisatge invisible per on vam passar.

Els primers metres tenim davant el Maramiata (el Rebel), estètic i rocallós, de 2.465 m.

El deixem a la dreta i després fem la darrera pujada fins als plans del Zeleni Kamak (la Pedra Verda), de 2.592 m. El descens és de més de 1.000 m pel suau llocom NE de la muntanya, amb la neu nova dels darrers dies i vistes al Maliovitza.

A la part baixa entrem al bosc, ja amb neu més dura, i després d'un tram esclarissat trobem un tallafoc (poc evident si no es coneix). Ens porta al GR, que ja no deixem fins a Maliovitza.

Divendres 17 d'abril – Musala 2.925 m

Segons diuen els búlgars, "malgrat el que pensen els grecs, aquest és el cim més alt de la península dels Balcans".

+1.000/-1.800 m; PD, ** (cable fix en el darrer pendent del cim), S2 (S4 en la sortida del cim d'uns 40 graus); 2 h els primers 800 m, 30 min el descens i 1 h addicional per remuntar els 200 m i baixar 1.000 m rapidíssims per pistes; orientació N-NE.

Bon temps, i neu pols transformada a la pala cimera i dura primavera en el descens fins a 1.400 m.

Un curt i matiner trajecte amb cotxe ens porta al complex de Borovets. L'estació és tancada però a les 8 del matí pugen tres cabines fins a la cota 2.369 m amb treballadors de l'estació que ho estan plegant tot. Una negociació que no entenem permet que ens deixin pujar amb ells.

D'aquesta cota baixem 200 m al fons de la vall i cal anar en direcció S pel seu fons, deixant enrere dos refugis de dimensions descomunals abandonats. El Musala és davant nostre i amb el ritme que portem arribem a l'aresta NE en un tres i no res. Posem grampons per fer els darrers 200 m resseguint uns pals que suporten un cable fix. Trobem el primer excursionista (a peu) en quatre dies.

ha una placa. En Georgy s'hi posa i un rere l'altre ens hi tirem gaudint d'allò més. Un gran descens per acabar l'escapada!

Només ens cal remuntar 200 m i llançar-nos per les pistes amb neu dura artificial fins més avall dels 1.400 m. Un dia amb més de 1.800 m de baixada! Rematem la feina amb la visita al monestir de Rila i un dinar (truites de riu) i un sopar per llepar-se els dits.

Més dades pràctiques

Cervesa: entre 2 i 3 levas els 0,5 l (1 € = 1,95 leva).

Vols directes: a partir de 190 € anar i tornar.

Pressupost: allotjament a Sofia per 20 € Refugis en mitja pensió entre 20 i 25 € Transports amb cotxe o taxi entre 40 i 60 € els 100 km per vehicle (el transport públic és molt lent i amb males combinacions). En canvi, el taxi a l'aeroport sols 5 € Guia: 150 € diaris/grup.

Quan anar-hi: febrer és el mes que té millor qualitat de la neu. A l'abril la neu ja ha marxat de les cares S.

Mapa: Iska Tour "Norwest Rila and Borovets Map" (kapta = mapa) 1:35.000; 13 leva.

Parc Nacional de Rila: <http://www.rilanationalpark.org/>
Restaurant a Sofia amb delicadeses búlgares: Pri Yafata.

Guia: Georgy Georgiev, parla anglès i francès (<http://www.freemountains.com/>).

Bones traces!

Jaume Jubert

PIC DE RULHE 2.783 m, cara N

15 i 16 de maig de 2009

Per la Vall de Riutort

Marina Gay i Jaume Jubert

I en tenia de ganes, de pujar al Rulhe! I les ganes es contagien! I no ens ha defraudat.

+700/-50 divendres, + 700/-1350 dissabte; Dificultat ***, AD? PD+? (la pujada directa és de 40°-50° i té ressalts en mixt), S4 (descens més a l'E, tot amb esquís amb tram central més dret, màxim 40°). L'accés al Refugi per Riutort és de 2-3 h, F, S2; del refugi al cim, 2 h; Track a GPS wikiloc; divendres vespre neu dura. Dissabte neu primavera en general, amb moltes purgues i allaus a partir de les 12 h. Sol.

Itinerari: l'accés al refugi des del Pla de les Peyres és més curt però al meu cotxe no li agrada haver de superar els solcs que hi ha al darrer tram de pista. Ens decidim per la vall de Riutort i hi pugem amb les darreres llums de la tarda. Un GR molt marcat s'enfila ràpidament des de Laparan (1.550 m) fins als plans que hi ha abans de la cabana de Riutort (tarima de ciment per a quatre persones i llar de foc). La vall gira progressivament i agafa marcada direcció S. Baixa molta aigua i tenim problemes per a creuar el torrent. Quan ho fem a 1.850 ja podem calçar esquís. És millor deixar el fons de la vall i anar pujant, suaument, per

(En vermell, per on hem pujat; en blau, la canal de descens.)

Bus
esports de muntanya

Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
<http://personal2.iddeo.es/nus>
e-mail: espeleonus@eresmas.net

una coma suspesa (O) fins al Coll de Riutort (2.250 m) i d'aquí en lleugera baixada cap al refugi (2.185 m), on arribem a quarts d'onze (matalassos i mantes per a deu, taula a la fresca).

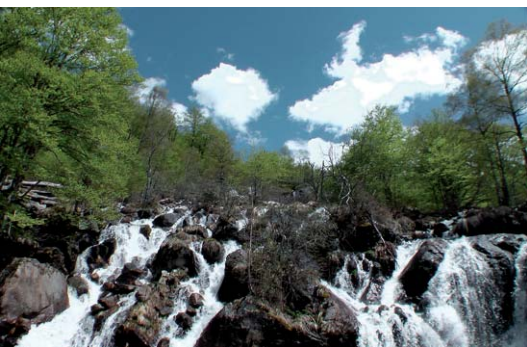
Per anar a la base del cim cal planejar en direcció E fins a un collet en un punt de la cresta de les Calmettes (2.318 m). Es fa la volta per darrere i s'entra a una coma, que en direcció SO ens

deixa sota la cara N del cim. La canal de més a l'esquerra es veu evident (és per on acabarem baixant), però seguim les puntades d'un noi que també ha dormit al refugi i que s'enfila pel dret, amb dos piolets però sense grampons. Sortim directes al cim després de superar dos ressalts on hauria calgut la corda per baixar.

Incorporo dos fotos del darrer tram d'ascens que ens va fer Stephane B. Gràcies per la traça i les fotos!

Busquem millor baixada en el collet que hi ha més a l'E i ens hi llancem, els uns amb grampons, els altres amb esquís. El tram de més pendent és a mitja baixada, tot i això els viratges es deixen fer bé.

Són prop de 400 m i després encara queda una segona pala que porta als plans de davant del refugi. Estem més que satisfets. Hem encertat el dia!

Accés: Ax-les-Thermes – Les Cabannes-Aston – 16 km asfaltats fins al Barrage de Laparan 1.550 m – El camí de Riutort (GR) és a mitja presa.

Referències: vèrtex n. 208 (especial Alt Ariège, any 2006); piulada d'uns nois que hem trobat i que han pujat per la canal.

Bones traces!

Jaume Jubert

SORTIDA A L'AVEYRON (1, 2 i 3 de maig)

– Ep, saluda! Que ja no dius res als vells amics?

– Disculpa. Tinc pressa i no t'havia vist. No he estat a casa en tot el cap de setmana i tinc una mica de feina endarrerida.

– Que potser has anat amb els del Club a la sortida de França? Jo no hi vaig poder anar. Ja m'han dit que va anar força bé.

– Doncs la veritat és que sí. Si vols, com que anem en la mateixa direcció, te'n faig cinc cèntims.

La sortida va ser com gairebé sempre, a les 7 del matí. Vam parar a esmorzar a la Jonquera i cap al migdia vam arribar a Sainte-Eulalie-de-Cernon, on hi ha restes dels templers força importants, o si més no això diuen els francesos.

– Així, el divendres no vau caminar?

– I tant, que ho vam fer! No van ser gaire km. Després de dinar vam ascendir fins a un coll des d'on es veia tota la vall de Cernon. Amb aquesta primavera tan esclatant que hem tingut era força interessant. Després, vam baixar de nou al poble per tal d'agafar l'autocar, que ens va portar fins a Millau, a la Gîte de Grands Causses.

– Aquesta vegada heu tingut tanta sort amb l'alberg com en els altres cops que heu anat a França?

– La veritat és que l'allotjament era força nou i net, cosa que ja és d'agrair;

però ens va fer la impressió que no e s t a v e n acostumats a rebre gaires muntanyencs, ja que en els pícnic ens van afegir patates fregides i, en canvi, no teníem beguda. Sort que l'experiència ens fa anar sempre amb les nostres cantimplores ben plenes.

– Llàstima que no vau poder veure el partit del Barça-Madrid!

– Veure'l no, però d'informats sí, que n'estàvem, i penso que encara

GRIFONE®

ara l'encarregat de l'alberg se'n deu fer creus, de la cridòria que vam muntar a l'hora de cantar cada gol!

– I la caminada del dissabte, va estar bé?

– Després d'agafar els dos entrepans –com no podia ser d'una altra manera, de paté i formatge!– vam agafar l'autocar fins a Nant, i vam iniciar la caminada circular. Ens vam aturar a les ruïnes d'un castell per tal de descansar i de gaudir de la vista des de l'alçada. L'excursió no va ser gens cansada tret del final, ja que ja feia força sol i calor. En total van ser uns 15 km.

A la tarda vam fer de "guiris": primer vam travessar tots plegats el famós viaducte fins el mirador. Després ens vam dividir una mica: els uns ja es van dirigir cap a Millau i els altres vam tornar a la base del viaducte, on hi ha plafons informatius de com es va construir, les característiques tècniques, etc. Després vam tornar a Millau, a passejar una mica.

– I vols dir que el viaducte és tan impressionat com diuen? Trencar la natura d'aquesta manera...

– Jo també m'ho pensava, però en general ens va agradar força a tots. De tota manera el millor és que consultis la pàgina web www.leviaducdemillau.com i te'n podràs fer una idea.

– I diumenge, què vas fer?

– De bon matí ens vam dirigir a Roquefort, per tal de visitar les caves del famós formatge Société (i de fer-ne les compres adients). Quan vam sortir de les caves eren més de les onze i uns quants ja van decidir que sols farien la visita del poble. Els altres sí que volíem fer l'excursió "des Echelles", però ens va costar trobar una mica el camí i en aquest impàs una part de la colla va decidir fer una excursió alternativa més curta. Concretament va fer el "sentier du Menhir", també força interessant. Els que vam fer l'excursió programada (que érem una bona colla) vam anar "per feina", ja que el temps era una mica just.

– Jo no ho sé, això del Roquefort...

– Evidentment a les caves t'expliquen una llegenda sobre l'origen d'aquest formatge. Vés a saber! Però el que és cert és que els fongs es crien de manera natural a les caves de la muntanya i que, després d'un procés d'elaboració, n'utilitzen 4g, que barregen en 5.000l de llet! Entra a la web www.roquefort.fr i en trobaràs més informació.

– On vas dinar?

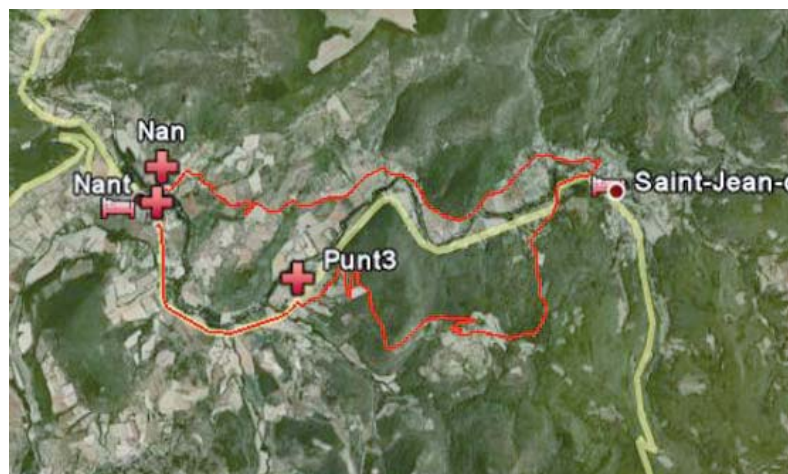
– Al mateix poble, ja saps que a França amb això de les zones de pícnic ho tenen molt ben organitzat. Després de dinar ja no ens vam entretenir gens i vam iniciar el viatge de retorn a BCN.

Ens ha quedat tan bon record de la sortida que, dies després, entre nosaltres, ens hem intercanviat fotos per mitjà del correu. Sort de la informàtica!

– La propera vegada m'hi apunto, no ho dubtis!

– A reveure!

Montserrat Seguí i Palou

Travessa a la Vanoise, Haute Maurienne, refugis Avérole i Gastaldi

1 de maig

Glòria Valls i Ricard Martínez

Picant una mica d'aquí i una mica d'allà ens hem fet la nostra pròpia ruta per la zona dels refugis de l'Avérole i Gastaldi. Molta neu, bon temps, glaceres, pics de tres mil metres, refugis guardats... En fi, una bona proposta per a la primavera.

Les referències de les rutes les hem trobades a les ressenyes de Cegesqui (www.cegesqui.com) [gràcies, piulaires], al llibre de travesses d'esquí de muntanya *Alps amb esquís*, de l'Oriol Guasch (Editorial Desnivel) i al llibre de ressenyes *Ski de randonnée: Savoie*, de l'editorial Olizane.

Accés: per pujar al refugi d'Avérole cal anar fins al poble de Bessans (Haute Maurienne), uns 20 km vall amunt després de passar l'entrada del túnel de Fréjus (via important de comunicació entre França i Itàlia). Passat el poble en direcció Bonneval trobarem una cruïlla que dona accés a un centre de vacances (La Bessanaise) i al petit llogarret anomenat La Goula (1.760 m), on deixem el cotxe. 800 km des de Barcelona.

Mapes: IGN 3633ET Tignes Val d'Isère i IGN 3634OT Col du Mont Cenís Material: el clàssic per a una ruta en glacial Adreces: Rifugio Gastaldi (<http://www.rifugiogastaldi.it/html/principale.html>)

Refuge d'Avérole (<http://refuge.averole.free.fr/index.html>)

1r dia: accés al refugi de l'Avérole, 2.210 m. +450 m / F / 3h

L'accés al refugi es fa seguint la carretera que puja als poblets de Vincendières i Avérole. Camí molt planer fins els darrers trams a tocar del refugi. Tot fent el camí ens adonem de la quantitat de neu acumulada que hi ha. El refugi està molt concorregut, però ben organitzat, és acollidor i s'hi menja força bé.

2n dia: Pointe Marie 3.370 m – Col d'Arnes 3.012 m – Refugi Gastaldi 2.650 m

+1.370 m / -500 m / PD+ / S3/6'30 h

Sortim del refugi en descens (-100 m) per accedir a remuntar la vall de l'Oney (SE) per un evident passadís que destaca entre blocs de roques, fins a un coll a 2.587 m damunt del petit llac "Glacier d'Arnès". Travessem en un llarg flanqueig per anar fins al fons de la vall, 2.707 m. A partir d'aquest punt el pendent s'accentua i continuem direcció SE per anar canviant la direcció cap a sud, tot pujant per la gelera d'Arnes (atenció amb les possibles esquerdes). Finalment al punt 3.340 m ens trobarem de front la paret nord de la Ouille d'Arberón, girarem a l'esquerra per arribar a la cota 3.370 m de la Pointe Marie.

El descens el farem pel mateix itinerari, mantenint direcció N per anar a buscar el coll d'Arnes. En bones condicions accedim al coll amb els esquís als peus.

Passat el Coll d'Arnes descendim direcció E per anar girant a N i baixar per la gelera de la Bessanese, descens dret i exposat per allaus. Baixem fins uns plans a uns 100 m per sota del refugi Gastaldi, que ens obliguen a posar pells per accedir-hi. El canvi d'orientació es nota per l'augment de la temperatura i l'estat de la neu, totalment primavera desfeta.

Aquest any, excepcional de neu segons el guarda, el refugi està gairebé colgat de neu. Cal destacar que té tres plantes i està ubicat en un lloc elevat.

El refugi Gastaldi és acollidor tot i que el fet que estigui colgat de neu et fa sentir estrany. Poca gent, *pasta al dente* i bon rotllo.

3r dia: Collarin 3.475 m – Selle d'Albaron 3.500 m – Col des Evettes 2.561 m – Bonneval 1.790 m +1.000 m / -1.760 m / PD+ / S3/6'30 h

Sortim del refugi en direcció N, en un terreny planer, per anar a buscar el que representa ser l'antiga estació d'un mini telefèric (tres fustes i dos ferros penjant). En aquest punt hem de baixar per un pendent força dret (50°) que ens deixa a la gelera (-100 m), seguim direcció N en flanqueig, per anar a buscar la gelera i la vall de Gias.

Remuntem la gelera de Gias en direcció NO. Fins a la cota 2.800 m la gelera és ampla i planera, al davant ens queda,

Pujant a la Pointe Marie

Descens pointe Marie

Refugi Gastaldi, enterrat sota 5m de neu

Coll i cresta de l'Albaron

Descens Albaron evitant els seracs

molt marcat, el coll de Collarin. A la cota 2.900 m girarem cap al N, per pujar per les amples pales, dretes però segures, evitant els trams d'esquerdes que anirem trobant (no saltres gairebé les hem percebut). La pujada és sostinguda fins al coll a la cota 3.300 m.

Girem direcció O per anar guanyant alçada progressant per l'ampla gelera, per arribar a la carena i al cim del Collarin, 3.475 m.

D'aquest punt podem resseguir fàcilment uns metres per sota de la carena direcció pic d'Albaron, fins al collet previ a la Selle d'Albaron 3.470 m. En pocs metres a peu pugem fins a la Selle 3.500 m. L'itinerari fins a l'Albaron és dret (mixt roca i neu 11/50°) i l'estat de la neu desaconsella arriscar-se. Així que en aquest punt iniciem el descens.

El descens es fa per la gelera de les Evettes i per evitar les roques i els seracs caldrà dibuixar una gran essa (des del punt de descens, dreta, a 3.550 m, esquerra, a 3.250 m, dreta fins 3.050 m; veurem la barrera de seracs penjada a la nostra dreta).

A partir de la cota 3.200 m ja anirem per l'ampla gelera en direcció N, escollint l'itinerari que ens permeti haver de remar el mínim als llacs dels plans de les Evettes, 2.500 m. Seguim en direcció NO per remuntar +60 m l'ample coll de les Evettes, 2.561 m (des dels llacs tenim l'opció de remuntar N al refugi de les Evettes, +100 m).

Des del coll de les Evettes, 2.561 m, baixem per les amples pales cercant el millor itinerari per anar a buscar el fons de la vall, i la pista 1.950 m que comunica Bonneval amb l'Ecot i el Pont St Clair. Baixem per la pista (planera) fins a Bonneval. Amb els esquís als peus baixem fins a la cota 1.790 m. Per tornar a buscar el cotxe fem autoestop, fora de temporada no hi ha transport públic.

Ricard Martínez

SENDERISME SOPAR DE FINAL DE CURS

Enguany anirem a fer-lo a la muntanya, però no cal botes ni motxilla, també serà de restaurant però al mig del bosc. Us aviso amb temps i us passo les dades. Reserveu aquest vespre!

Data: 7 de JULIOL

Hora: 21 hores

Lloc: IN & OUT, prop del Baixador de Vallvidrera

Com anar-hi: si pot anar en cotxe, es clar, però està pensat per anar-hi amb els FFCC de la Generalitat fins el Baixador. És tarifa d'una zona, per tant, com un viatge de transport públic dins la ciutat. Ens trobarem tots dins el metro a 2/4 de nou.

Preu: 17 €

Inscripcions: Cal fer-les a partir del dilluns dia 22 de juny per procediment habitual, **i, sobretot, posar el nom i el número de cada plat que trieu** (p.e.: Nom Cognom 2,3,6).

Notes: El sopar s'acabarà aprox. a les 23.00 h, per poder agafar l'últim tren a les 23.27 h. També que un eslògan del restaurant és: *Deixa que un equip de persones amb discapacitat et demostrin les seves capacitats*

Menú: (cal triar un primer, un segon i un postre)

Primers

1 - Pasta amb gules

2 - Mil fulls d'espínacs amb formatge de cabra sobre llit de verdures

Segons

3 - Salmó al forn amb verdures

4 - Espatlla de xai al forn amb patates coret

Postres

5 - Pastís del dia

6 - Profiteroles de nata amb xocolata

Per tal que entre tots ajudem a definir les activitats del proper curs, prego m'envieu propostes de sortides de més d'un dia i també de quins senders us agradaria que féssim la programació. M'ho podeu fer arribar per correu electrònic, o bé a Secretaria del Club, amb temps suficient, per tal que ho estudiem i podem sotmetre-ho a votació el dia del sopar.

Per a qualsevol dubte poseu-vos en contacte amb Secretaria, o, a rlloses@gmail.com

Roger Lloses

GEDE

Montserrat Regió de Frares El Lloro via normal 60 m V- A2

El Lloro és una agulla de col·lecció, és d'aquelles que si no l'has escalat mai, cada vegada que vas a Montserrat o véns d'un altre lloc d'escalar, sempre t'observa, és com si et seguís el seu perfil i et digués "t'espero". Sempre m'ha atret però, no sé per què, mai m'havia atrevit a enfrontar-m'hi. A la fi va arribar el dia i aquesta n'és la ressenya.

Arribar a peu de via ja és tota una excursió. Des del refugi Vicenç Barbé prendrem el camí de Coll de Porci, al cap de quasi mitja hora, un trencall a l'esquerra indicat amb marques blaves ens portarà cap a la canal del Lloro. Proseguirem per un camí ascendent fins arribar al peu del monòlit, on el camí es bifurca, i prendrem les marques de l'esquerra per la torrentera fins arribar a un balcónet on comença la via normal. Si prosseguim per la torrentera arribarem a un replà que formen el Bisbe, la Monja, l'Asiàtica i la Miranda del Lloro (lloc on el GEDE obrí la seva primera via i on és situada la placa commemorativa). Compteu des de Can Massana aproximadament una hora i mitja d'aproximació.

L-1 V 15 m

L'escalada comença amb un pas fi, molt fi. Veiem un burinador amb plaqueta ronyosa a la dreta i t'enfiles per enllà, però no!, és tan fi que si no ets un crack, costa molt passar. Després de tres intents, o sigui baixar amb velocitat des d'un metre o dos d'alçada i seguint els encertats consells d'en David Cerdà, vaig optar per atacar la fissura de l'esquerra amb bones preses als peus i col·locant un microencastador d'expansió en una fissura cega que em va servir per a progressar d'una manera segura. Després en un altre forat un tascó fins arribar a una "U" americana que em va assegurar el llarg. A partir d'aquí la cosa va canviar fins arribar al pedestal i després a la reunió.

L-2 A-2 35 m

El llarg comença sobre l'alzina on hem fet reunió, dos burinadors amb xapa ronyosos ens mostren el camí. Després anirem trobant cargols per on no cap una plaqueta recuperable i hauréu d'utilitzar o cordinos o encastadors amb cable metàl·lic posats al revés i escanyat el cable amb l'encastador. Pel camí trobarem tot tipus de records, escarpes, pitonisses, claus, cabotes de cargols, etc., fins un total de tretze peces, tot un mostrari per passar un llarg amb bon tremp. Acabat l'"artifo" i abandonada la seguretat dels pedals, seguim per una fissura, que és per on es marca l'"ala" fins arribar a una petita alzina on hi ha una petita reunió. Allà hi ha dues xapes una mica estranyes i, com

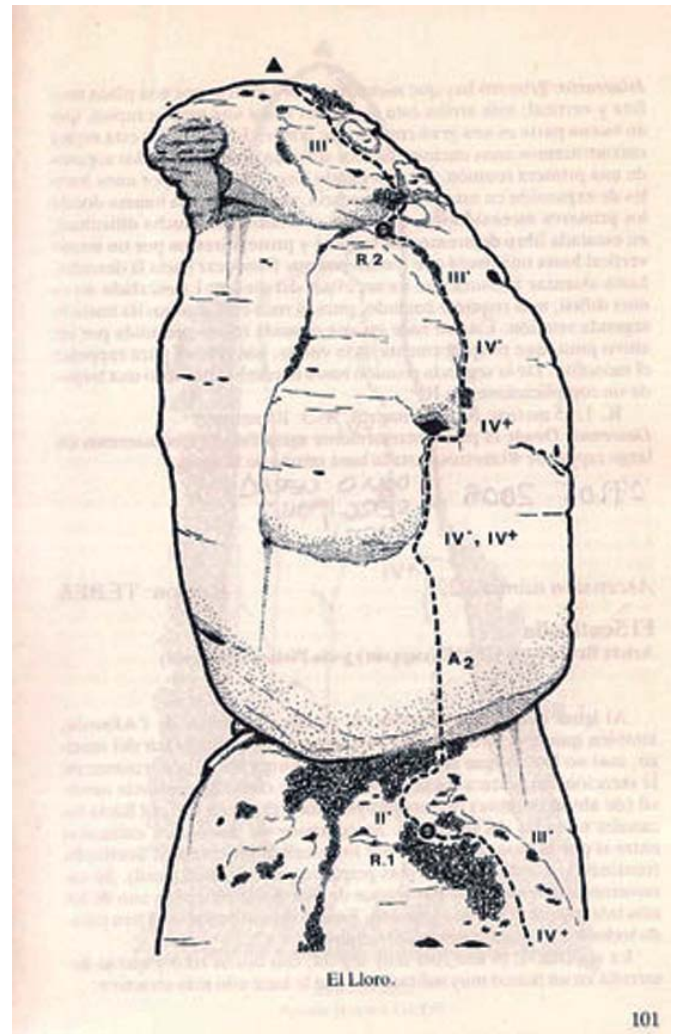
que érem una cordada de tres i veient que un meravellós pi es mostrava tres metres sobre meu, vaig decidir oblidar la reunió i tirar amunt per una altra fissura "assegurada" per escarpes de l'època d'en Boix, Balaguer i en Pere (van ser els primers d'atacar seriosament el Lloro). El tram no és difícil, IV+, però està una mica descompost. Aconsello posar-hi una cinta molt llarga per evitar el fregament i que després de l'anterior esforç ja vas amb les piles una mica baixes, però s'arriba sense dificultat a la reunió (còmoda).

L-3 III 10 m

El darrer llarg és un tràmit simple per una roca una mica descomposta però ajaguda, i arribem al cim sense dificultats. Trobarem una reunió amb cadena i anella per rapelar subjectada amb ancoratges d'anella. Finalment un sol ràpel de 45 metres ens situarà al peu de la via. Per recuperar les cordes procureu tirar una mica avall el nus d'unió de les cordes, si no se us enganxarà en algun ressalt de roca i haureu de tibar fort. També per evitar l'esforç desplaceu-vos cap al bosquet i aconseguireu que les cordes corrin millor.

Aquesta escalada la vàrem efectuar el dia 9 de maig de 2009 en David Cerdà, en Sergi Díez i en Martí Santamaria acompanyats per n'Isidre Aparicio, president del GEDE, que va filmar tota la nostra escalada.

Martí Santamaria

Montserrat-Gorros

La Gorra Frigia-Via Opera Prima

135 m Dificultat IV-IV+-V

Via recomanada per a escaladors una mica experimentats, la via està totalment equipada amb ancoratges d'anella grocs i, llevat de la primera tirada, on hi ha els ancoratges d'anella de quan es va obrir la via, als següents llargs el nombre d'assegurances ha augmentat, fet que dóna més seguretat als escaladors. Normalment es pot veure una xapa i la següent.

L-1 25 m. Aquest llarg comença amb una sortida en placa i en trobar el segon ancoratge d'anella ens trobem el pas més delicat del llarg IV+, tirada mantinguda amb presa bona i petita.

L-2 20 m. A la sortida de la reunió ens trobem un pas de IV+ per vèncer una petita balma. Després continuem amb passos de IV fins la reunió.

L-3 30 m. Després de superar el primer ancoratge d'anella, arribem a un dels passos complicats. Per superar una petita balma el reequipador ha col·locat una altra assegurança per si ens cal poder superar-nos amb més facilitat. Després alternem els passos de IV+ i IV fins la reunió.

L-4 20 m. Aquesta és la tirada més compromesa de la via. Aquí alternem el IV, IV+ i V per superar el llarg, que és dels que s'han de treballar i fan agafar afició a l'escalada.

L-5 40 m. Quan ens creiem que ja hem superat les dificultats majors de la via, ens trobem el darrer llarg, que no és cap regal, sinó una continuació de les mateixes característiques de la via, amb una profusió d'assegurances que pel pati que tenim a sota no cal desapropitar-ne cap fins arribar al cim.

El començament de la via és a l'esquerra de la Badalona i tot just on s'acaba el darrer cable de la baixada. El reconeixereu pels ancoratges d'anella pintats de groc.

El descens és per la via normal, reequipada no fa gaire temps amb cable d'acer, passamans i cadenes.

Martí Santamaria

Hem adquirit els següents llibres per a la biblioteca:

Llibres de consulta

- Aneto guía montañera, ascensiones, travesías y escaladas*
- Alpinismo fácil en el macizo de los Ecrins*
- Escaladas en el macizo el Montblanc tomo II*
- Montserrat Rock Climbs, zona de Sant Benet i Gorros*

Llibres de préstec

- Progresión en glaciares y rescate en grietas*
- Anclajes de escalada*

Martí Santamaria

Montserrat-Agulles

Ven-Suri-Ven, Via Cerdà-Riera

Dificultat V-VI+-A0, 140 m

Aquesta via és una de les grans clàssiques d'agulles. Per arribar a peu de paret, després de Coll de Guirlo, agafarem el camí d'agulles, i després d'uns 100 m prendrem un corriol a mà esquerra que ens portarà a peu de la paret, fins un petit replà on comença la via.

L-1 25 m. El primer llarg és d'una escalada fàcil amb un primer pas més compromès. Prosseguim amb una escalada fàcil.

L-2 35 m. Aquest llarg és una escalada en díedre en forma de "S", en el qual podem anar col·locant totes les assegurances que creiem convenients. El pas més complicat d'aquest llarg el trobarem a la sortida de la reunió. Hem d'estar atents ja que és una tirada llarga fins arribar a una còmoda reunió.

L-3 30 m. Sortirem per l'esquerra per agafar un díedre curt per on trobarem tot tipus d'assegurances, ancoratges d'anella, espits, escarpes, etc. Es pot apurar en lliure 6A, o be fer-ho en A0. A meitat de recorregut falta una peça, però podem col·locar un encastador d'expansió o un tascó per superar el pas. Arribant a la reunió hem d'abandonar el díedre i sortir en direcció a l'esquerra ja que està molt "sobat" i falta una altra peça, així i tot és un llarg memorable d'aquells que fan afició i que donen bones vibracions per la severitat de l'ambient. La reunió és en un balconet sota una ampla xemeneia.

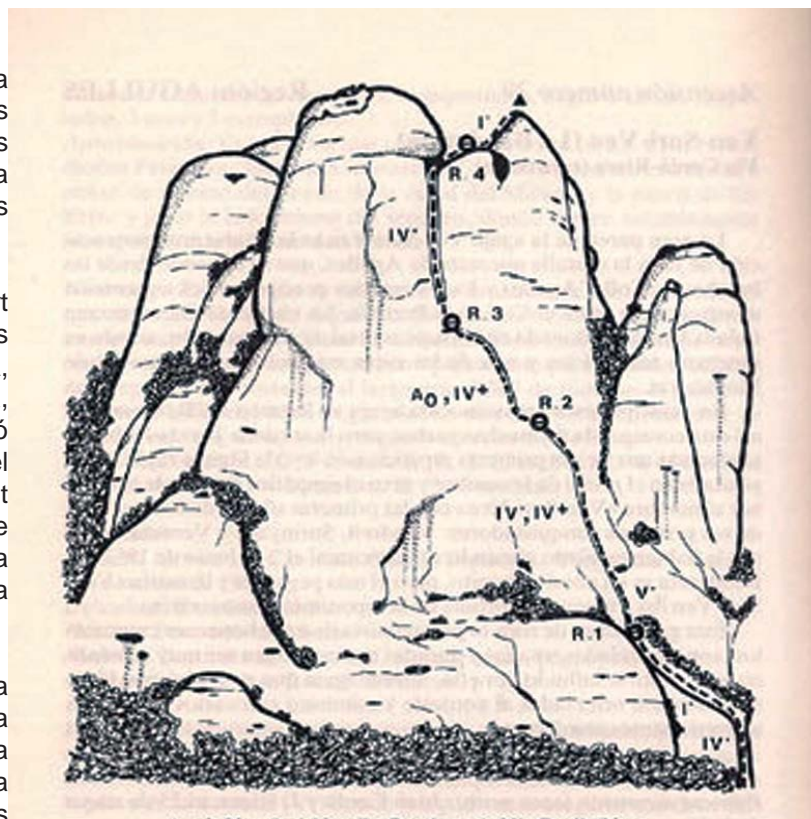
L-4 40 m. Sortint de la reunió trobarem una vella assegurança i 4 metres més amunt hi ha l'únic ancoratge d'anella d'aquest llarg, la resta és una "excursió botànica" per la xemeneia, escalant entre arbres fins arribar al final de la xemeneia, que cada vegada es fa més estreta, fins que ens fa sortir cap a la tàpia. Cal anar en compte perquè els

darrers 10 m són "a pèl", ja que no hi ha res fins arribar a la reunió, que la farem en una alzina.

L-5 10 m. Si voleu podeu pujar fins al cim de la Bandereta, però després de tan bones sensacions, caminar per arribar a dalt l'agulla és una opció personal.

Descens: des de la reunió podeu fer un curt ràpel fins un replà i després un altre o baixar desgrimant per l'agulla fins el peu de la canal de la Figuereta. Des d'allà podem continuar caminant fins al coll de les Portelles o baixar en tres ràpels per la canal de la Figuereta fins al peu de la via.

Martí Santamaria

G I E

País Valencià Avenc Ample, Avenc Estret, Sima del Campillo, Llenca del Serrano

**Exploració a la sala subterrània més gran (8.500 m²)
i a la vertical més llarga (-127 m) de la Comunitat
Valenciana.**

Aquest any per Setmana Santa vàrem decidir canviar la zona d'exploració i en lloc d'anar cap al nord hem anat cap al sud, intentant esquivar el mal temps. S'ha de dir que ens ha sortit bé.

No havíem estat mai per la Comunitat Valenciana fent espeleologia, però la publicació del llibre *Grandes cuevas y simas del Mediterráneo*, d'en Víctor Ferrer, ens va despertar la curiositat. Vàrem veure que, a més de les que surten ressenyades en el llibre, n'hi havia alguna més que podia resultar interessant. Les cavitats que volíem fer es repartien principalment en dues zones: la Vall d'Ebo, a Alacant, i la zona de Tous, a València. Així, doncs, ens vàrem plantejar el viatge dividint-lo en dues etapes. Una primera a Alacant, on teníem intenció de fer l'avenc Ample, l'avenc Estret i potser l'avenc del Mig, i una segona amb base a Tous, on volíem explorar la Sima del Campillo i la Llenca del Serrano. Són cavitats de les quals teníem poca informació i, abans de marxar, vàrem fer una acurada tasca de localització mitjançant mapes per satèl·lit disponibles a Internet. Les quatre cavitats tenen boques força grans (sobretot les dues primeres) i les vàrem poder localitzar amb certa facilitat. Per al viatge portàvem, doncs, un bon grapat de fulls amb coordenades GPS, descripcions i ortofotomapes de les diferents zones... No hi havíem estat mai, però estàvem força segurs de poder trobar totes les cavitats sense gaire dificultats.

Així doncs, el dimecres 8 d'abril sortíem ben d'hora al matí en direcció a la Vall d'Ebo. Plovia però les prediccions eren

que en direcció sud milloraven, i així va ser, ja que passat Tarragona el sol va substituir la pluja i ja no ens va deixar d'acompanyar en tot el viatge.

Arribàvem a la Vall d'Ebo al migdia i ens

vàrem dirigir directament cap a l'avenc Ample. L'avenc és just al costat de la pista i la seva boca de grans dimensions va fer que el trobéssim a la primera. Sense prendre més temps i després de fer un reconeixement de tota la perifèria de la boca per decidir per quina via baixaríem, ens vàrem equipar i vàrem començar l'exploració de la primera de les cavitats. Baixàrem uns 20 m per la paret vertical superant les diferents instal·lacions fixes fins a arribar a la que ens deixava en el darrer ràpel: un volat d'uns 30 metres. Ja des de la boca vàiem els fons de la cavitat i ens semblava veure unes bandes de plàstic que delimitaven zones. En arribar al fons, el misteri queda esvaït: dins la cavitat hi creix un tipus de flora protegida i les zones on es troba estan delimitades perquè els espeleòlegs no hi entrem per error. Fem una volta pel fons, fem unes quantes fotografies i localitzem la gatera d'entrada en una sala "oculta" que hi ha. L'entrada és molt estreta i ens caldrà estona per a superar-la. A més, a nosaltres se'ns tira el temps a sobre, ja que encara no sabem on dormirem. Per tant, decidim considerar l'exploració acabada i empenem la sortida. Essent només dues persones, sortim amb bastant rapidesa i som a fora a una bona hora per a fer un dinar/berenar i anar cap a Alcalà de la Jovada a veure si hi ha places al càmping per a dormir. Com que hi arribem abans dels dies crítics de la Setmana Santa encara tenen places i podem muntar la tenda sense problemes. Hi passarem dues nits.

L'endemà de matí ens llevem d'hora per anar a fer l'avenc Estret. És a la mateixa pista que ens va portar a l'Ample i no esperem tenir gaire problemes per a localitzar-lo. Les previsions es compleixen i arribem al lloc d'aparcament a la primera. En arribar-hi tenim uns moments d'incertesa ja que hi ha un altre cotxe d'espeleòlegs aparcat i no sabem si podrem fer l'avenc els dos plegats. Ens apropem cap a l'avenc sense material per veure com està la situació i si podrem fer l'exploració. Abans d'arribar-hi ja veiem que els companys espeleòlegs han anat a fer l'avenc del Mig. Així doncs, tornem cap al cotxe, ens equipem, agafem tot el material i cap a l'avenc! La boca és més petita que la del dia

Avenc Estret: repisa a -15 al gran pou de 127m

Avenc Ample, davallant a la gran sala

Avenc Ample: pujant cap a la sortida.

Avenc Estret: pujant el pou de 127m

Avenc Estret: capçalera del ràpel aeri de 55 metres

Sima del Campillo : iniciant el descens a la gran sala.

anterior, però tot i això és prou gran perquè la llum del dia arribi fins a la base del pou. Tenint en compte que ens trobem davant la vertical més gran d'Alacant (-127 m) us puc ben assegurar que

l'espectacle impressiona. L'avenc té una profunditat total de -142 m amb una amplada de mínim 15 m, i tot i ser un mateix pou, la vertical podríem dir que es divideix en tres parts: una primera que arriba fins a la cota -15 m, on hi trobem una rampa folrada de molsa que ens porta a la capçalera de la primera tirada llarga, àmplia i volada d'uns 40 m i que ens deixa en un segon relleix a la cota de -60 m; d'aquí ja tenim la tercera i més espectacular de les tres tirades, després de tres fraccionaments ens deixa a la capçalera del volat de 55 m, amb el qual tocarem terra. Fet aquest ràpel, ens trobem a la cota -127 m, i per arribar al fons de l'avenc, situat com ja he comentat a -142 m, baixem caminant per una rampa bastant còmoda. L'últim ràpel, el volat, és espectacular ja que baixem pel mig d'una campana de 20 m de llargada per 25 d'amplada, però quasi que encara ho és més mirar la boca des del fons i veure tota la magnitud del pou que acabem de baixar. Quan estàvem a mig descens, els companys que estaven fent l'altre avenc ens han saludat des de la boca, o sigui que ara, mentre recuperem les forces per pujar, estem decidint si en sortir anem a fer l'avenc del Mig o no. Anem bé de temps, però hem tingut un problema amb la càrrega de gas del fogó i hauríem d'intentar aconseguir-ne una altra per poder menjar calent els dies que encara tenim al davant. És per aquest motiu que en sortir ens acontentem a anar a veure la boca de l'avenc del Mig i ja anem cap al cotxe.

Sima del Campillo: les famoses "piles de plats"

De tornada cap al càmping (sense càrrega de gas) passem per davant de la cova del Rull. És una cova turística, descoberta el 1919, i és quasi l'hora en què hi ha l'última visita guiada del dia. Com que tampoc tenim res millor a fer, decidim que ens apuntem al grup i

entrem cap dins. La cova ens sorprèn per les seves dimensions o, millor dit, per les dimensions de les formacions que conté. En ella podem veure una formació que amb tots els anys d'espeleòlegs no havíem vist mai. Allà l'anomenaven el "sumider": era com un colador del revés amb parets fines com les de les colades. La visita és curta, però ha estat una bonica manera d'acabar el dia.

El divendres és el dia que hem de canviar de zona i anar cap a Tous. Hem de fer uns 100 km amb cotxe i, a més, els avencs d'aquesta zona els tenim menys localitzats. Com que a tot això li hem de sumar que hem de recollir el campaments, ens llevem molt d'hora per a poder arribar a una hora raonable a la zona del primer avenc que tenim previst fer: la Sima del Campillo. Hem deixat una mica enlaire si farem nit per allà o si tenim temps de fer les dues cavitats i marxar el mateix divendres cap a Barcelona.

El GPS ens condueix perfectament per l'autopista primer i per les diferents pistes després. Algunes de les que esperàvem trobar de terra resulta que estan asfaltades i això ens fa guanyar molt de temps. Així, tot i que hem de deixar el cotxe una mica més lluny del que esperàvem, arribem en 20 minuts d'aproximació a la boca de l'avenc al voltant de les 11 del matí. Anem molt bé de temps! Aquest avenc és ben simple d'instal·lar: una capçalera i a volar 60 m. El que ens ha fet visitar-lo no és el descens del pou en si, sinó el que trobem a baix: la sala més gran de la Comunitat Valenciana, una sala de 8.500 m² i 300.000 m³ en una cavitat que té la cota màxima de -115 m. La llum ens acompanyarà fins al fons de la sala i això fa que quan deixem l'última instal·lació no siguem capaços de veure res al nostre voltant. Estem poc menys que envoltats per la llum que baixa amb nosaltres i més enllà... fosc. Però a poc a poc, la vista s'hi va acostumant i comencem a veure les magnífiques formacions que curullen la sala. Estalagmites de més de 10 m d'alçada amb formes que donen pas a tot tipus de figures imaginàries: un alienígena, un palau de Disney, un pastís gegant... Unes formacions úniques, anomenades "piles de plats", que semblen talment enormes piles de plats esperant per a ser rentats. Miris on miris, descobreixes noves formacions que desperten la nostra admiració. Fem una volta per la sala fent fotografies aquí i allà i descobrint també la colònia de gripaus que hi viuen. Ens quedem uns minuts gaudint de la bellesa que ens envolta i emprenem la sortida. Sortim ràpids i encara és d'hora, o sigui que decidim anar cap a l'altre avenc i deixar llesta l'expedició a la Comunitat Valenciana avui mateix.

Sima del Campillo: les "piles de plats" a la gran sala

El dia ha empitjorat notablement i hi ha uns núvols de tempesta que vénen cap a nosaltres, però com que l'aproximació que ens espera no és gaire llarga ho tirem endavant. Arribem al punt on hem de deixar el cotxe i hi trobem un ramat de cabres que ens el guardaran. A més, una d'elles decideix que ens acompanya fins a l'avenc. Passem una estona divertida, però no podem perdre més estona amb elles perquè ja tenim la tempesta quasi a sobre. Arribem a la boca sense problemes; el corriol que hem agafat ens hi porta directe i les coordenades del GPS també quadren a la perfecció. En Xavier equipa ràpidament la capçalera i el desviador que hi ha uns metres més avall i baixa ràpidament perquè ja ha començat a ploure. A mi em toca baixar ja amb la pluja i la pedra que han començat a caure i arribo a baix molla. Com en l'avenc anterior, l'avenc de la Llenca del Serrano és pràcticament un ràpel directe d'uns 45 m, però en aquest cas la boca és un tub estret d'1,5 m de diàmetre i uns 7 m de llargada, suficient per atenuar la llum del dia i que no arribi a baix. Després dels tres dies fent avencs amb llum de dia, la sensació és quasi estranya

Sima del Campillo: la cavitat està plena de misteriosos "Aliens"

Sima del Campillo: pujant els 60 metres de corda fins la sortida.

tot i ser el normal en la pràctica del nostre esport. La sala a la qual hem arribat fa 1.800 m² i 50.000 m³. És una gran sala i ens calen uns minuts perquè la vista s'acostumi a la foscor i, amb l'ajuda del llum dels nostres carburers, podem distingir la "Gran Barrera" a l'oest, una majestuosa paret d'uns 15 metres d'alçada i que ens separa de la continuació de l'avenc. La seva superació es fa sense cordes i té trossos una mica delicats perquè rellisca. Per l'altra banda hi trobem una gran rampa en la qual s'obren les boques de les diferents vies, entre les quals hi ha la que ens porta a la part més fonda de la cavitat, a -84 m. La rampa esmentada és molt rica, amb formacions entre les

quals destaquen unes colades blanques molt boniques i estalagmites de més de 3 metres d'alçada. Malauradament ens vàrem quedar sense bateria a la càmera de fotos i no ho vàrem poder fotografiar. Arribats de nou a la part principal de la via, ens esperem una estona perquè la remor de la pluja de fora encara és forta. Apaguem els carburers i ens quedem en silenci escoltant la cavitat. Són moments màgics de pau que ben poques vegades es poden gaudir.

Quan ens sembla que ja quasi no plou emprenem la sortida. La primera de sortir sóc jo i quan començo a apropar-me a la boca noto que encara plou. Intentem sortir el més ràpid possible i recollir el material a tota velocitat, però tot i això no podem evitar acabar calats. Menys mal que al cotxe tenim roba seca i podem entrar en calor ràpidament.

Boca de la Llenca del Serrano

Fem un mos ràpid i ja comencem a desfer camí per tornar cap a casa. A mesura que ens apropem a Tous, la pluja desapareix del tot i no podem evitar la temptació de parar davant el cartell que indica el camí a la cova del Candil. Ha de ser a pocs metres

i per les topografies que hem vist té bona pinta, però de seguida perdem el corriol i no hi ha marques ni fites que ens hi portin. D'aquesta, no en tenim coordenades GPS, i després d'estar-la buscant una estona ens donem per vençuts i tornem cap al cotxe sense haver-la pogut trobar. Una petita derrota, però que no ens resulta gaire amarga perquè les cavitats que volíem fer les hem pogudes trobar i explorar sense problemes.

Ja sense més distraccions tornem cap a Barcelona. Ben aviat recuperarem la companyia de la pluja, que no ens deixarà fins arribar a casa, però ara ja no importa perquè hem pogut fer el que volíem i tornem massa satisfets perquè unes quantes gotes d'aigua ens puguin entristir.

Cristina Xifra

Abîme du Mas Raynal, un -100 a França

El passat 18 d'octubre uns companys del GIEG (Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers) ens varen convidar a fer una exploració amb ells a França. L'avenc escollit fou l'Abîme du Mas Raynal, de 106 m de profunditat i localitzat a la zona d'Aveyron.

L'avenc no és de gran fondària, però és força lluny de casa nostra i com que al final l'expedició va estar formada per 15 persones, ja que també s'hi varen apuntar uns companys espeleòlegs del SIET de Tarragona, 4 persones es varen avançar i foren a la cavitat el dia abans per equipar-la i d'aquesta manera poder optimitzar millor el temps. Per a sorpresa nostra, quan vàrem arribar ja estaven instal·lades les dues vies d'accés que té, amb la qual cosa només ens restava equipar-nos per a començar el descens.

Però abans d'iniciar l'exploració, una mica d'història de la cavitat. Tot i que se'n coneixia l'existència des de 1885, fou explorada per primera vegada el 1889 per un grup d'espeleòlegs francesos, entre els quals figurava el reconegut E. A. Martel, acompanyat per L.

Gran rapel volat de 60 metres

Armand, E. Foulquier i G. Gaupillat. Després d'aquest primer descens, fou motiu de campanyes fins al 1978, any en què ja es va considerar totalment explorada. El motiu pel qual la seva descoberta es va allargar tants anys és que en el seu fons té un riu actiu que obliga a la pràctica d'espeleobusseig i això dificulta molt el fet de poder topografiar la cavitat i explorar tots els racons que presenta.

L'existència d'aquest riu actiu també és la causant que un personatge francès del qual malauradament no hem pogut obtenir informació, a principis del segle passat es proposés la proesa de construir una presa subterrània controlada des de la superfície, que proveiria d'aigua el pròxim poble de Mas Raynal. Veient les dimensions de la cavitat un s'adona ràpidament de la majestuositat de l'empresa i no pot fer menys que reconèixer la valentia d'aquelles persones. Malauradament, l'empresa no va tenir els resultats esperats ja que amb

La Mari i la Cristina a la boca petita

Rapel d'entrada a la boca petita

les obres pràcticament acabades una crecudada del riu les va malmetre de tal manera que es va abandonar el projecte. De resultes d'això el responsable i ideòleg de tot plegat va decidir treure's la vida.

Aquest motiu i el fet que consta d'una boca principal espectacular amb un gran volat d'entrada ens van fer decidir a acceptar la invitació.

Ja equipats ens dirigim cap a la cavitat. Tenim dues opcions per a explorar-la: la boca principal amb una forma de mitja lluna d'uns 15 metres de llargada per 3 d'amplada i un volat d'uns 60

metres o la boca secundària força més petita i que va encadenant una sèrie de pous i sales fins a ajuntar-se a la part final del volat de la boca principal. A partir d'aquest punt les dues vies s'ajunten i baixen juntes fins al fons.

Ens dividim en dos grups per optimitzar el temps i a mi em toca baixar per la boca petita.

Els primers dos ràpels no tenen res de particular, però després del segon s'obre davant meu la cavitat amb tota la grandesa de l'esquerda principal. De cop es fa de dia! Una experiència nova en l'exploració de cavitats. El paisatge fosc passa a ser substituït per la verdor de les parets plenes de vegetació que permeten viure l'entrada de llum fins a aquelles profunditats. Seguim davallant fins que les dues vies s'ajunten i juntes entren en una nova esquerda vertical, una altra vegada fosca, que ens portarà amb un ràpel de 30 metres a una biga de ferro sobre la qual hem d'aterrar per no caure de ple al riu que passa per aquí. Aquesta biga és de les restes de la passarel·la que s'havia construït per arribar fins la presa i, col·locada de paret a paret, és perfecte per a poder sortir del ràpel fent equilibris i arribar al terra. Un cop aquí, ens disposem a fer una petita exploració pel fons. Hi ha força aigua i no tenim accés a massa llocs, però sí que podem veure, després d'una grimpadeta, la gran comporta, ara oberta i abandonada, de l'antiga presa. És un espectacle que ens empetiteix i que després d'uns quants anys practicant aquest esport no hauria imaginat mai!

Capçalera del rapel de 60 metres, boca gran

Sense massa cosa més a fer, empenem la pujada cap a la superfície i ara em toca pujar per la viallarga. Una bona suada que val la pena per a poder acabar de gaudir de la cavitat.

Cristina Xifra

AGRUPAMENT PERE ROSSELLÓ

L'ÚLTIM CAU...

Diumenge passat, dia 14 de Juny, vam celebrar el darrer cau del curs.

Per separar cada unitat va fer cau matinal pels carrers i parcs de la Vila i al migdia ens varem trobar tots al Centre Artesà Tradicionari on els pares ja ens esperaven, morts de gana, per fer un bon dinar de germanor i trobar-nos un últim cop tots junts, pares, mares, nens, nenes i caps.

Però... ai! No era un dinar qualsevol! Era un dinar Catalano-Marroquí! Els pares segur que pensaven..."ai, ai, que ara sabrem com mengen de campaments aquesta trope...uhmm...marroquí...?¿? que ens traslladem?? o...ostres! avui al matí no m'he pres el pepcid!!!". Doncs bé, amb dubtes, ganes, i un pèl de retard, sempre sent fidels als horaris de cau, les portes s'obriren de bat a bat per començar a dinar.

Un cop a dins, els nois i noies de la unitat de Pioners començaven a passar llista, i mica mica explicaven als més interessats el perquè de tot plegat.

Durant aquest segon semestre la unitat de Pioners ha estat treballant per preparar uns campaments força especials i sobretot diferents. Uns campaments al Marroc. Tot començava amb una proposta des de la junta del Club Excursionista i que, una vegada més, comptaven amb l'agrupament i ens oferien de participar de cara a l'estiu en un projecte de cooperació juntament amb d'altres entitats catalanes. Un projecte basat en diverses accions de rehabilitació d'espais en terres africanes, concretament al poblat de Tazouta, a prop de Fez. Com a agrupament i jovent que som, vam acceptar de seguida! Ara bé, un cop el Club ens posaria en contacte amb els organitzadors, caldria planificar, espavilar-se i anar avançant amb decisió. Han passat uns quants mesos, i durant aquests la unitat de Pioners ha treballat per entendre què suposava participar en un projecte d'aquestes característiques, entenent no solsament la importància d'ajudar o cooperar, com ho feren alguns d'ells a la "Murga" l'any anterior, sinó entenent la importància del xoc cultural que es viu aquí i també allà i tenir el "coneixement de la realitat marroquina per tal de comprendre millor la realitat de la immigració a Catalunya". Entre sortides, caus i campanya econòmica uns s'han esforçat més que d'altres, i com en tot allò que vol esforç, treball, hores i dedicació, ens ha sorgit més d'un problema.

Finalment però, bitllets en mà, crec que fins el 15 de Juliol podrem perfilar detalls que ens han quedat pel camí i agafar una última empenta perquè tot surti molt rebé. I francament, amb dinars com el que vam fer, on veus els nens i nenes hiperactius, els cloners més ganàpies que s'espavilen, els caps que es sacrifiquen menjant cous-cous (una vegada més) i els pares i mares que et volen ajudar sí o sí...tens ganes de seguir i donar peu a que d'altres vinguin darrere! Gràcies a tothom pel celebrar l'últim cau tots plegats! Per agafar forces pels campaments conjunts i pels campaments al Marroc.

L'últim del curs per uns...l'últim per uns altres. BONESTIU A TOTHOM! I BONS CAMPAMENTS A TOTES LES UNITATS!

PoI Fàbregas

(Fotografies a les contraportades)

ACAMPADA

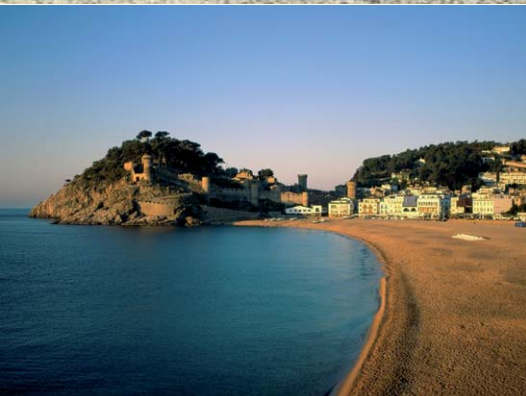
El dia 19 de març es va realitzar l'**Assemblea de la Secció**. Després d'obrir l'Assemblea, a càrrec del president, es procedí a la lectura i aprovació de l'Acta de l'Assemblea anterior.

Posteriorment es va fer la memòria d'activitats de l'any 2008, i es presentà la previsió d'activitats per al proper any i el campament d'estiu d'aquest any als Alps de la Provença, prop del municipi de la Barceloneta, fundada per Ramon Berenguer V. Finalment, es va fer la liquidació de l'exercici econòmic, a càrrec del tresorer.

Estada a Blanes:

Des de Setmana Santa

Com ja us vam informar en l'últim butlletí, l'acampada a Blanes ja està oberta des de Setmana Santa, al càmping Solmar. L'estada s'allargarà, com és habitual, fins més enllà de Sant Joan.

Activitats previstes:

Sortida al GR 92, seguint el Camí de Ronda, que ens permet gaudir de les vistes dels penya-segats del rocós paisatge de la Costa Brava. Anirem amb cotxe fins a Lloret.

Sortirem de Sa Caleta, passant pel castell d'en Plaja; continuem el camí fins arribar a la cala de les roques dels Frares i pujar

al turó on hi ha el jaciment iber de Turó Rodó.

Després, el Camí de Ronda ens durà a la Cala Trons, dalt dels penya-segats i caletes, a Cala Tortuga i al Racó d'en Cols. Seguirem fins a Cala Canyelles, on continuarem baixant.

Continuarem el GR 92 fins Can Juncadella, amb un bosc d'alzines fins el camí que ens condueix a les escales per baixar a Cala Morisca (2 h 15 min). Continuem fins a Cala Llevadó, i la Torre dels Moros, arribarem a Tossa de Mar (1 h més), on agafarem el vaixell fins a Lloret.

Campament infantil els dies 20 i 21 de juny. Hi haurà jocs, gimcana, xocolatada, aperitiu i una vetllada al vespre amb cremat.

Revetlla de Sant Joan. Esperem gaudir d'un sopar ben nombrós quant a assistència de socis. Hi esteu tots convidats.

Per si esteu interessats en venir, recordeu que podeu reservar casetes, bungalows o *mobilhomes*; el telèfon i el correu electrònic del càmping Solmar són: 972 348 034 i www.campingsolmar.com.

Xavier Misas

Nota important

Tots els socis i simpatitzants que tinguin el carnet de conduir de categoria B les caravanes i remolcs han de sumar el seu pes al del vehicle tractor, la suma dels quals, en aquesta categoria, no pot superar

els 3500 kg.

Dic això perquè fins ara els vehicles no pesaven tant, i ara els serveis de trànsit ho controlen a través de les fitxes tècniques, et posen la multa i si se supera la quantitat et clausuren el remolc en el lloc que sigui.

Rafel Saperas

L'ÚLTIM CAU...

FIRA D'ENTITATS DE BARCELONA

COMIAT DE LA KAREN I EL DIEGO

Hola a tothom,

Fa més de quatre anys vam arribar a Barcelona. Barcelona era per a nosaltres una ciutat totalment nova, i vam arribar sense conèixer ningú.

Per conèixer gent, ràpidament vam provar diferents trucs:

- Grup de música per tocar en un bar... poca connexió
- Intercanvis d'idiomes en un bar... o com estar sol en un bar durant dues hores esperant gent...

Abans de venir, havíem mirat el mapa i la proximitat del Pirineu ens havia cridat l'atenció...

Fins que un dia passejant per Gràcia vam entrar en una botiga de muntanya, i vam veure un tríptic del Club. Al cap d'un moment, tot just el temps necessari per mirar on era aquest passatge Mulet, ja érem de camí cap al CEG. La Lluïsa ens va dir que l'ideal era anar-hi un dijous a partir de les nou del vespre... així que el següent dijous i molts més...

... Des de fa poques setmanes hem decidit tornar a França i viure a Aix en Provence, ja que hem rebut una oferta de feina molt interessant. Una nova etapa en la nostra vida. Tornem al nostre país per viure en una zona totalment nova per a nosaltres on hem de reconstruir-ho tot. Aquesta etapa s'ajuntarà per casualitat amb una altra etapa important en la nostra vida de parella... ens casem el proper 8 d'agost.

Ara que deixem de viure a Barcelona (no deixem Barcelona!!), hem de dir que la nostra història amb Barcelona està molt relacionada amb el CEG i amb tots els amics que tenim gràcies al Club! I avui podem dir que és el que més difícil se'ns fa... Que no podem tornar els dijous fàcilment... Que seguirem fent sortides però que necessitarem més temps per anar i tornar... Que no podem anar a prendre un cafè, un entrepà, o fer una festa amb tots vosaltres tan fàcilment...

Sabem el que deixem. Hem de descobrir el que anem a trobar a Aix en Provence... Aquest "adéu" és sempre més difícil que un "hola"... Però sabem que la nostra història amb cadascú de vosaltres, amb el CEG i amb Barcelona és un petit tresor que portarem amb nosaltres durant tota la vida...

Tornarem a veure-us. Tornarem a fer/ajudar la Matagalls-Montserrat. Tornarem a fer muntanya i festes junts... I us esperem a Aix en Provence. Aquesta ciutat, amb la mateixa bandera que Catalunya, que és a 20 minuts de Marsella i a 5 hores amb cotxe de Barcelona. És a 1-2 hores dels Alps del Sud... Unes muntanyes que ens agraden molt i on esperem també anar amb vosaltres!!

Aprofitem per donar les gràcies a tota la gent que ha fet possible aquests quatre anys increïbles... Incloem tots els socis del CEG des del naixement del Club que han fet i fan realitat el que és ara, els voluntaris de les diferents seccions, el personal i vosaltres!! Petons/Abraçades,

Karen i Diego

Adherit a:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia

DIRECTOR: Guillem Martí i Brasó

CORRECCIÓ a càrrec de:

UNIÓ DE FEDERACIONS
ESPORTIVES DE CATALUNYA

a/e:cegracia@cegracia.cat

web: http://www.cegracia.cat

Dip. legal: B.9720-1961

Imprès en paper ecològic

IMPRESSIÓ: Litografia Ochoa, S.L.